

EΛTA
Hellenic Post

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^{αν} ΣΕΛ.

‘Η έθνική μας ανατομία από τόν στρατηγόν Μακρυγιάννην

ΟΙ ΦΑΥΛΟΙ και ανάξιοι πολιτικοί μας κατάντησαν την Πατρίδας μας περίεργα της ανθρωπότητας. Κατάντησαν την ‘Ελλάδα «παλιοψάθα», όπως είχε πεί ο άειμνητος Στρατηγός Μακρυγιάννης. Ο σοφός και οξύδερκής εκείνος άνδρας είχε τὸ χάρισμα νὰ ἀνατέμνει μὲ ἀκρίβεια τὴν ἐθνικὴν μας κακοδαμονία στὰ χρόνια του. Ὅμως αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται ὡς τὰ σήμερα. Τὰ λόγια του εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίτρα: «Ἀν μὰς ἔλεγε κανένας αὐτεῖν τὴν λευτερίᾳ ὅπου δὴ γευόμαστε, θὰ περικαλούσαμε τὸν Θεόν νὰ μὰς ἀφήσῃ εἰς τοὺς Τούρκους ἅλα τόσα χρόνια, ὅσο νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὴ θὰ εἰπὴ πατρίδα, τὴ θὰ εἰπὴ θρησκεία, τὴ θὰ εἰπὴ φιλοτιμία, ἀρετὴ καὶ τιμιότη. Αὐτὰ λείπουν ἀπ’ ὅλους ἡμᾶς, στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς. Τῆς προσόδου τῆς πατρίδας τῆς κλέβουμε, ἀπὸ ὑποστατικὰ δὲν τῆς ἀφήσαμεν τίποτας, σὲ πηρεσιὰν νὰ μπούμεν, ἕνα βάνομεν ἐν τῷ ταμεῖον, δέκα κλέβομεν.

Οἱ ἀγγλικοὶ «σφάζονται» διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας!

ΟΤΑΝ αὐτὰ γίνονται στὸν παπισμό, στὸ ἀποκάιδο του, τὸν ἀγγλικανισμό τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα. «Σφάζονται» αἱ «ἐπίσκοποι» του γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλή! Δεῖτε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ μὲλέτη τοῦ ἀγωνιστῆ θεολόγου κ. Β. Χαράλαμπος: «Ἡ Ἀγγλικανικὴ ‘ἐκκλησία’ ἀνημετωπίει σοβαρὸ πρόβλημα διχασμοῦ, μετὰ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἡδὴ ἡ ‘ἀκολουθία’ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων στὸ συνέταξαν, βρίσκει σοβαρὲς ἀντιδράσεις καὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ ἐκείνοι ποὺ δὲν δέχονται νὰ ἐνταχθῇ στὴς ἐπίσημες τελετὲς των. Χαρακτηριστικὴ ἦταν ἡ ἀντίδρασις τοῦ Ἀγγλικανοῦ ‘ἐπισκόπου’ Michael Nazir-Ali. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀπαράδεκτη στάση τῶν δύο Ἀγγλικανῶν ‘ἀρχιεπισκόπων’ Καντέρμπουρκ καὶ Νέας Ὠρκῆς John Sentamu, στὸ θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἡ πρότασι τοῦ ‘ἀρχιεπισκόπου’ Καντέρμπουρκ, γιὰ ἕνα «σύστημα ἐπιλογῶν», ὅπου κάποιος μπορεῖ νὰ ἐπιτελεῖ ‘γάμο’ ὁμοφυλοφίλων ἢ ὄχι, ἔχει προκαλέσει πολλὰς ἀντιδράσεις. Νὰ ἀναφέρωμε τὴ ‘χειροτονία’ ὁμοφυλοφίλων Ἀγγλικανῶν ‘ἐπισκόπων’ καὶ ‘ιερέων’. Νὰ ἀναφέρωμε τὸ ἀντίερο καὶ βλασφημὸν ‘γάμο’ ἀρετικῶν Ἀγγλικανῶν ‘ιερωμένων’. Ἡ χαρακτηριστικὴ περὶπτωσις τοῦ ἀρετικού Ἀγγλικανοῦ ‘ἐπισκόπου’ Gene Robinson, ποὺ ἔκανε πολιτικὸ ‘γάμο’ μὲ ἄνδρα! Ἡ Θεία Χάρις συνοδεύεται ἀπὸ τὴν σὺντρινα ἀλήθεια. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ Θεία Χάρις. Καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ Θεία Χάρις βασιλεύει ἡ πλάνη καὶ κυριαρχεῖ ἡ ἀμαρτία. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὶς αἰρετικές ‘ἐκκλησίες» καὶ ἐν προκειμένῳ στὸν ἀγγλικανισμό! Ἀπλὰ καὶ κατανοητὰ πράγματα!

Σύγχρονα

δαιμονικὰ θαύματα!

ΕΡΩΤΗΜΑ: Ο διαβόλος κάνει θαύματα; Απάντησι: Naïl Αποδείξει ἡ παρακάτω ἀπίστευτη εἰδησι ἀπὸ τὴν δαιμονοθηρηκεία τοῦ Βουδισμού: «Οἱ βουδιστὲς μοναχοὶ στὴν ἐπαρχία Nong Bua Lamphu στὴν Ταϊλάνδη εἰδεύονταν στὸν διαλογισμό κάτω ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀντίξως συνθήκες. Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς τελετὲς προβλεπτεῖ διαλογισμὸ σὲ στάσι λωτοῦ μὲς σὲ καζάνι, ποὺ εἶναι γεμάτο μὲ καυτό ὕδω, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ἡ φωτιὰ συνεχίζει νὰ καίει. Σύμφωνα μὲ τοὺς μοναχοὺς ἡ διαδικασία αὐτὴ ἀποδεικνύει τὸν νόημα καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα. Στὸ τέλος τῆς τελετῆς οἱ πιστοὶ μποροῦν νὰ ἀγοράσουν λάδι ἀπὸ αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιοῖθηκε στὴν τελετὴ» (ιστολ. www.views.gr)! Ο διαβόλος ἔχει δυστυχῶς τὴ δύναμη νὰ κάνει «σημεῖα καὶ τέρατα», ὥστε νὰ πλανᾷ τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ τοὺς ἀρελεῖς, ὥστε νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἐν προκειμένῳ ἡ βουδιστικὴ «μοναχία», μῆς ἀπὸ τὶς πέντε δαιμονικές θρησκείες, «κάνουν θαύματα», τὰ ὁποῖα φρονιτίζουν κάποιοι νὰ τὰ διαφημίσουν δονώντας, γιὰ νὰ πείσουν οἱ δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστικότητα μόνο οἱ Χριστιανοὶ νὰ θαυματοποιεῖν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες θρησκείες! Νὰ πείσουν ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι καλὲς καὶ πῶς ὅλες λατρεύουν τὸν ἴδιον Θεὸ μὲ διαφορετικὸ τρόπο! Ἄς μὴ ἐξηνάμε πῶς οἱ Βουδιστὰς εἶναι σήμερα ἡ κύρια «ἐξομνησὶν» τροποδότης τοῦ ἀποκρισμοῦ τοῦ «Νέας Ἐποχῆς» καὶ ἡ θρησκεία ἐκείνῳ τὸν δυτικὸ κόσμο, ὅπως καὶ στὴν Χώρα μας, ὅπου φυτρώνουν «οὐὰ τὰ μανιτάρια» τὰ «κέντρα βουδιστικῶν σπουδῶν»!

τοὺλάχιστον νὰ τοῦ στείλουν “καλὲς δονήσεις” (“Good Vibrations”). Ὁ Φραγκίσκος συνηθίζει νὰ ζητᾷ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσεύχονται γι’ αὐτὸν, ἅλλα ἄλλωςε τὸ ἀήμηα τοῦ καθὼς ἔρχεται ἀπὸ μία συνάντησι μὲ τὴν πρόεδρο τῆς Ἀργεντινῆς Κριστίνα Φερνάντες ντε Κίρχνερ τὴν Κυριακὴ. Γύρισε στοὺς δημοσιογράφους καὶ εἶπε “ἀστείομενος” στὰ ἱσπανικά: “Προσευχόμεστε γιὰ μένα, καὶ ἂν κάποιοι ἀπὸ ἐσὰς δὲν μπορεῖτε νὰ προσευχηθεῖτε ἐπειδὴ δὲν εἶστε πιστοί, νὰ μοῦ στείλετε καλὲς δονήσεις” (ιστολ. redskywarming.blogspot.gr)! Ἰδοὺ μία ἀκαλόγ ἀπόδειξι ὅτι ὁ θάβερδς «ἀλάδητος» καὶ «πρώτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», προωθεῖ τὸ πανθηροκόκο δόγμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἀκόμη καὶ μὲ τὰ «αἰσθητικὰ» του, τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲν εἶναι καθόλου ἀστέια! Ἐρεῖ αὐτὸς πολὺ καλὰ τί κάνει!

Ἀπίστευτοι βλασφημίαι ἀπὸ ἀνύπατον παπικόν «ἐπίσκοπον»!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τὸ παρακάτω δημοσίευμα, βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιά καὶ ἀντιπάρτε: Εἶναι ὁ παπισμὸς Ἐκκλησία, ὅπως τῆς θέλουν οἱ «δικοὶ» μας οἰκουμενιστές; «Τὶς ἀπίψεις του γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κολομβίας μὲ τὴν ὁμοφυλοφιλικὴ κοινότητα προσοπτήθηκε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ ἐπίσκοπος Χουάν Βισέντε Κόρδοβα, χρησιμοποιοῦντας “προχωρημένο” λεξιλόγιο καὶ παραδείγματα. Τελικὸς μὲνος κατάφερε νὰ ἐνοχλήσῃ (ἂν ὄχι ἐξοργίσῃ) τοὺς πάντες. Γιὰ τὴν ἱστορία ὁ ἐπίσκοπος Βισέντε Κόρδοβα ἦταν γενικός γραμματέας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς χώρας. Μιλώντας σὲ ἐκδήλωση τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἄνδεων, ὁ ἐπίσκοπος ξεκαθάρισε ὅτι δὲν εἶναι ἀμαρτία ἡ ἀγάπη μετὰ τῶν ὁμόφυ-

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Στὶς 24 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησίᾳ μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Ἀθανασίου ἀπὸ τὴν Γκίον. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καταγόταν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Νίκιας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἦταν ἔγγαμος, μὲ ἀρκετὸ πλοῦτο, ὥστε νὰ μὴ στερεῖται ἡ οἰκονόμησι τοῦ τὰ ἀναγκαῖα καὶ ζῶσε μὲ φόβο Θεοῦ. Ὅταν οἱ Ἀγάρηνοι φορολόγησαν ὑπερβολικὰ τοὺς χριστιανούς ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὡς ὁ πῖο φιλάδελφος καὶ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανούς κίνησε ἀγωγή κατὰ τῶν ντόπιων Τούρκων, γιὰ νὰ βοηθήσουν καὶ αὐτοὶ τοὺς χριστιανούς νὰ πληρώσουν τοὺς φόρους. Οἱ Ἀγάρηνοι ἐπειδὴ φοβήθηκαν μῆλψης καταφέρει ὁ Ἀθανάσιος τὸν σκοπὸ του, ἐπειδὴ ὁ λόγος του

εἶχε δύναμη ἀπέναντι στοὺς διακαστές, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν πήγαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου τὸν κατηγοροῦσαν στὸν Βεζύρη ὅτι δῆθεν εἶχε πεί θιγὰ γίνῃ Τούρκος. Ο Βεζύρης τὸν παρεκίνησε ἔντονα νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, ὅμως αὐτὸς ἔμεινε ἀμετακίνητος στὴν πίστι τοῦ καὶ γιὰ αὐτὸ τὸν φυλάκισαν καὶ γιὰ ἐξήντα ἡμέρες τὸν τυραννοῦσαν χωρὶς ἔλεος. Ὅμως ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστι του. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ Βεζύρης τὸν παρέδωσε στὸν ἐπαρχο καὶ αὐτὸς στὸν δῆμιο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀποκεφάλισε. Ἔτσι ὁ αἰδίσμος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀθανάσιος στὶς 24 Ἰουλίου ἡμέρα Κυριακὴ τὸ ἔτος 367 ἀξιώθηκε τῆς οὐρανίου Βασιλείας.

‘Η περὶ Ἀδείας αὐταπάτη

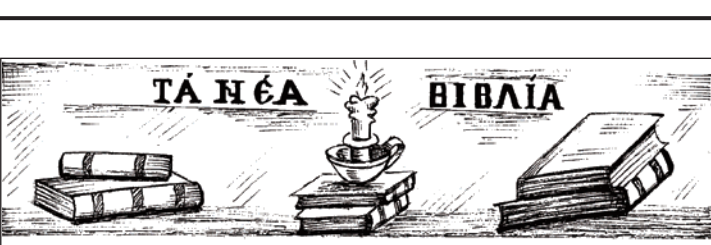
Ἔκ τῶν Γραφειῶν ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκείων τῆς Ἱ.Μ. Πειραιῶς ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος περὶ τῆς αὐταπάτης τῆς ἀδείας ἀνακοίνωσις:

Πρὶν λίγα καιρὸ ἤρθε στὴν Ἀθήνα ὁ γνωστός «εὐαγγελιστὴς τοῦ ἀδείσμου», ἄγγελος βιολόγος Ρίσταρτ Ντόκινς, προφανῶς τὸν ἀταλᾷσθη τὴν «πραγματεία» του, ἥτοι: τὰ ἀθεϊστικὰ του βιβλία, τὰ ὁποῖα, σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα, ἔχουν μεγάλῃ κυκλοφορία παγκοσμίως καὶ τὸν ἔκαναν πλούσιο! Ἦρθε προσκεκλημένος τὸν ἐκδόσεων «Κάτοπτρον», ἀπὸ τὶς ὁποῖες κυκλοφοροῦν στὰ ἑλληνικὰ βιβλία ἐξέφρασε τὴν ἀπομυθίαν ὅτι μᾶλλον δὲν ἦταν λεσβία, «καθὼς πέραςσαν πολλοὶ ἀπὸ τὰ πόδια τῆς» (ιστολ. ekklisiaonline.gr)! Ἐὰν ἦταν Ἐκκλησία ὁ παπισμὸς ὁ δαιμονισμός αὐτὸς «ἐπισκοπότης» τῆς καὶ «ἐνίκος» Γραμματέας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κολομβίας, δὲ ἐπρεπε νὰ καθαίρεθαι πᾶραυτα γιὰ τὴς πρωτοφανεῖς βλασφημίας του! Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εἶναι Ἐκκλησία τὸν διατρίπτει στοὺς ἀμαρτωλοὺς «κόλπους» του καὶ (νὰ τὸ θυμᾶστε) δὲθ' αὐτὸ δώσει καὶ προαγωγή!

Λων ζευγαίουν. Ἀναρωτήθηκε μάλιστα: μποροῦν νὰ εἰμαστε σῖγουροι ὅτι κάποιοι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦταν γκέι; Ἡ ὅτι ἡ Μαρία ἡ Μαгдаληνὴ δὲν ἦταν λεσβία; Ἡ λέξη βέρβια ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ τοὺς «γκέι» μαθητὲς ἦταν μαϊονεζιο, μία ὑποτιμητικὴ ἐκφρασι γιὰ τοὺς γκέι. Πάντως γιὰ τὴν Μαρία τὴν Μαгдаληνὴν ἐξέφρασε τὴν ἀπομυθίαν ὅτι μᾶλλον δὲν ἦταν λεσβία, «καθὼς πέραςσαν πολλοὶ ἀπὸ τὰ πόδια τῆς» (ιστολ. ekklisiaonline.gr)! Συμφωνα μὲ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» (φωλ.22-4-2015), ἤρθε στὴν Ἀθήνα «προκειμένου νὰ συναντήσῃ τὸ (ἀναγνωστικὸ του) κοινὸ ... (νὰ συζητήσῃ μὲ τὸ κοινὸ γιὰ τὴν ἐκκοσμίκευσή καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴ θεωρία τῆς ἐξέλιξης καὶ τὸν ἴδιον». Ἐπίσης κλήθηκε νὰ συμμετάσχει «σὲ ἡμερίδα γιὰ τὴν Ὑπατία, τὴ φιλοσοφία, μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομία». Καθόλου τυχερὸ, κατὰ τὴ γνώμη μας, ἡ ἐκδήλωση αὐτῇ, ἡ ὁποία διοργανώθηκε ἀπὸ τὸν «Πολιτιστικὸ Ὀργανισμὸ “Απόλλωνος Ναός»!» Τέλος ἡ εἰκαστικὸς κ. Εὐῖα Ἀποστολάτου ἐξέβесе «πορτραῖτα τῆς Ὑπατίας»!

Τὸ πῶς γνωστὸ βιβλίον του ἔχει τίτλο «Ἡ περὶ Θεοῦ αὐταπάτη», μὲ τὸ ὁποῖο παροχέει ἀγωνιζομένους νὰ καταρρίψῃ τὴν πίστι στὸ Θεὸ ὡς δῆθεν αὐταπάτη καὶ νὰ προβάλῃ τὴν γνωστὴ καὶ πλεόν ξεπερασμένη ἐπιστημονικὰ θεωρία τῆς ἐξέλιξης. Τὸ δὲν λόγῳ σύγγραμμά εχει προκαλέσει «σάλο» σὲ ὅλο τὸν κόσμo, διότι ὁ σύγχρονος ἀθεϊσμός νομίζει ὅτι βρῆκε τὸ «εὐαγγελιό» του. Ὅμως σοβαροὶ ἐπιστήμονες ἀνέκρουσαν μὲ ἐπιχειρήματα τὶς δοξασεῖς τοῦ καθηγητῆ Ρ. Ντόκινς καὶ ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἀθεϊστικὸς συγγραφέας δὲν πρόσθεσε τίποτε στὸν ἀθεϊσμό, ἀλλὰ ἅπλα παρέθεσε τὰ ἀθεϊστικὰ ἐπιχειρήματα τῶν τελευταίων τριακοσίων ἐτῶν. Παράδειγμα ὁ ὁμολογούμενός, εὐγενέστατος καὶ σοβαρὸς ἐπιστήμων **Alister McGrath**, στὸ ἀπαντητικὸ του ἔργo: «**Ἡ Αὐταπάτὴ τοῦ Dawkins**» (ἐκδ. Οὐράνης, Ἀθήνα 2008), ἔγραψε μία καταπληκτικὴ κριτικὴ στὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ρ. Ντόκινς, τὸν ὁποῖο νομίζουμε ὅτι ἀποστομώσε κυριολεκτικὰ.

Ἐνα ἄλλο σημαντικό στοιχεῖο στὸ δὲν λόγῳ σύγγραμμά εἶναι ὁ διάχυτος φανατισμὸς τοῦ συγγραφέα, ὁ ὁποῖος δὲν ἀφίνει περιθώρια γιὰ καμιάς μορφῆς ἀντίλογο. Ἀξιοσημεῖωσις αὐτῇ ἡ παρατήρησις τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. **Δημητρίου Δημητράκου** γιὰ τὸν δὲν λόγῳ ἀθεϊστὴ συγγραφέα καὶ τὸ συγκεκριμένo ἔργo του: «**Καταγγέλλει σὲ ὑψηλὸς τόνους τὸν φανατισμό, τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀγνοία, ποὺ συνοδεύουν συχνὰ τὴ θρησκευτικὴ πίστι. Ἀπὸ ἕνα σημεῖο κἔπειτα, ὅμως, ὁ ἀναγνώστης ἀναρωτιέται ἂν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ντόκινς δὲν εἶναι παρόμοια δογματικὸς μὲ αὐτοὺς ποὺ καταγγέλλει καὶ δὲν περιπίπτει σὲ ἀνάλογες πλάνες. Ἡ κριτικὴ ποὺ τοῦ ἔχει ἀσκηθεῖ δὲν προέρχεται μόνο ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνεξέθρησκους. Ὅρισμένoι, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς ἐπικριτὲς τοῦ τὸν χαρακτηρίζουν ὡς “ἀνιστολὰχ τοῦ ἀθεϊσμοῦ”. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἐπιθετικὸ του**

Πρωτοπρεσβύτερος Χαράλαμπος Κουστένης, «ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ», ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΠΗΛΙΩΤΗ, ΑΘΗΝΑ 2015, σελ. 259.

Ἡ παρούσα ἐκδόσι «Ἀπόσταγμα Ἱερατικῆς Διακονίας» τὸν Ἐκδόσεων Σπηλιώτη εἶναι τὸ δεύτερο νόημα τοῦ Πρωτοπρεσβύτερου Χαράλαμπος Κουστένη καὶ ἀφορμὴ γιὰ τὴν συγγραφὴ τοῦ ἀπέτελεσε ἡ πολυχρόνι πείρα τοῦ ὡς πνευματικοῦ, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ ἴδιος. Ο πατὴρ Χαράλαμπος Κουστένης διακονεῖ τὸν ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Γαλῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ εἶναι ἱερέας καὶ πνευματικὸς στὴν Ἱερά Μονὴ Κερύντης, Βυτίνας. Τὸ βιβλίον περιλαμβάνει ὁπὸ ἐξοχιστά κείμενα, ἐξὶ θεολογικῶν περιχομένων: περὶ ὕψους – φθόνου – βωσανίας, μετανοίας – ἐξομολόγησις, προσευχῆς, ταπεινοφροσύνης, ὑποταχῆς καὶ διακρίσεως καὶ δύο ποτὶ ἀναφέρονται σὲ κοινωνικά θέματα: Ἀφερωμένoν στὴν ἡρώδια μάνα, Σεβασμὸ στοὺς διακρίτους» ἀναφέρεται «Ὅσο καθορίζεται ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν ρόπον τὸν παθόν, τόσο ἡ συνήθειά του φωτίζεται, καὶ ὅσο φωτίζεται, τόσο τελειοποιεῖται ἡ διάκρισις καὶ ὅσο τελειοποιεῖται ἡ διάκρισις, τόσο πό ἀποτελεσματικὸς καὶ καρποφόρος γίνεται ὁ ἀγώνας μας κατὰ τὸν παθόν. Γιὰ νὰ κατορθώσῃς ὅμως ὁ ἀνθρώπος ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γυμνώσῃς τὸν νοῦ τοῦ ἀπὸ τὸ δικὸ του θέλημα καὶ τὴν διὰ τὴν γνώμην καὶ νὰ καταφέρει πάντοτε στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τοῦ δίνει τὶς λύσεις σὲ κάθε περίστασι».

Γ.Κ.Τ

χρονὸ ἀνθρώπο τὸ φάρμακο τῆς “ἐν Χριστῷ ἐλπίδος”. Στὸ κεφάλαιο “Σὲ ποιὺς δίδεται τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως” ἀναφέρεται «Ὅσο καθορίζεται ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν ρόπον τὸν παθόν, τόσο ἡ συνήθειά του φωτίζεται, καὶ ὅσο φωτίζεται, τόσο τελειοποιεῖται ἡ διάκρισις, τόσο πό ἀποτελεσματικὸς καὶ καρποφόρος γίνεται ὁ ἀγώνας μας κατὰ τὸν παθόν. Γιὰ νὰ κατορθώσῃς ὅμως ὁ ἀνθρώπος ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γυμνώσῃς τὸν νοῦ τοῦ ἀπὸ τὸ δικὸ του θέλημα καὶ τὴν διὰ τὴν γνώμην καὶ νὰ καταφέρει πάντοτε στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τοῦ δίνει τὶς λύσεις σὲ κάθε περίστασι».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚὴ Δελτίοι

“Έτος ΛΓ”, Ἀριθμ. 28/24 Ἰουλίου 2015

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΝΤΑΛΙΑΝΗ ΔΡ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ «Θεολόγημας Μαντίνειας (1832 – 1903). Ἀρχεπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Καθηγητὴς Παλαιᾶς Διαθίχης καὶ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκδόσεις ENNOIA Σχ. 24x17 σ.σ. 300.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, Ἡμερηῖο Περιοδικὸ Ἐκδοτικόὸς Ἑταιρεία Ματθαίου. Ἐκδόσι Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας. Μάρτ., Ἀπρῶ., Μάιος, Ἰούν., Ἰουλ. 2015. Καλαμάτα.

Ο ΣΩΤΗΡ. Δεκαετηνήμερο Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ περιοδικό, ὁργανο ὁμωνύμου Ἀδελφότητος Θεολόγων. Ἀπρῶ. – Μάιος, Ἰούν., Ἰουλ. 2015. Ἀθήνα.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ. Ἀπρῶ. – Ἰούν. 2015. Ἀθήνα.

ΦΩΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ. Ἐκδόσι Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος. Ἰαν. – Φεβρ., Μάρτ. – Ἀπρῶ. 2015. Λαμία.

ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ. Διημερησίον δελτίον ἐπακουωνίας μελόν καὶ φίλων τοῦ συλλόγου «Φίλοι τῶν ἀναπήρων». Ἰαν. – Μάρτ., Ἀπρῶ. – Ἰούν. 2015. Χολαράς.

Γιὰ τὶς ἑμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικρὸχώρι 19014 Καπαρνδρί
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

3. ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΩΝ ΑΓΙΩΝ

“Ὅπως μὲς λέγει ὁ **Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβις** «*Οἱ βιοὶ τῶν Ἁγίων εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον ἐφηρμοσμένον. Εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἡ ἐπαναλαμβάνομεν ἐς κάθε ἅγιον, ὁλίγον ἢ πολὺ, κατὰ τούτων ἡ ἐκείνων τὸν τρόπον. Οἱ βιοὶ τῶν Ἀγίων φανερώνουν ασφὸς καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι κάθε ἅγιος εἶναι ὁ Χριστὸς ἐπαναλαμβάνωνος». Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι ἀκολούθησα τὸν δρόμο τοῦ Χριστοῦ, ὅταν διάβασα τὸν βίο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἐρόντας μας π. Χαράλαμπος ἀλάλε τὴν ζωὴ του, ὅταν διάβασε τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ νέου.*

Διαβάστε τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, εἶναι οἱ ἀσφαλεῖς πωξίδες πρὸς τὸν Παράδεισο. Δώστε στὰ παιδιὰ σας νὰ διαβάσουν βίους Ἁγίων.

Γι αὐτὸ ἡ Π.Ο.Ε. προσφέρει τοὺς κάτωθι βίους τῶν ἁγίων γραμμένους ἀπὸ τὸν **μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο** στὴν τιμὴ τῶν **15€** ἀντὶ τῆς τιμῆς τῶν **32€**, ποὺ κοστίζουν.

- Ο Ἅγιος Ἀργυρίου
- Ο Ἅγιος Βησσαρίων
- Ἡ Ἁγία Ματθάρνα
- Ευρυτάνης Νεομάρτυρας
- Ἅγιοι Μάρτυρες Φώτιος καὶ Ἀνίκητος
- Ο Μεγαλομάρτυς Ἰάκωβος ὁ Πέρσης
- Ο Ἅγιος Νικόλαος ὁ Κορίνθιος
- Ο Ἅγιος Μακάριος ὁ Κορίνθιος
- Ο Ἅγιος Τρύφων
- Ο Ὅσιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ
- Ἡ Ἁγία Μάρθα
- Ο Ἅγιος Ἀχλίδης
- Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Διαμασκητός
- Αἰτωλοακαρνανεῖς Ἅγιοι
- Ο Ἅγιος Ἀναστάσιος ὁ Πέρσης
- Ο Ἅγιος Σεβαστιανός
- Ἡ Ἁγία Θεοκτίστη
- Ο Ἅγιος Ἱερόθεος
- Ο Μάρ. Ὀνούφριος καὶ ὁ Ὁσ. Ὀνούφριος
- Ἡ Ἁγία Εὐγενία
- Ο Ἅγιος Δανιὴλ ὁ Στυλῖτης
- Ἡ Ἁγία Εὐφημία
- Ο Ἅγ. Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀγρινίῳ μαρτυρήσας
- Ο Ἅγιος Παΐσιος
- Ο Ἅγιος Φιλάρετος
- Ο Ἅγιος Ἀκίνδυνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ
- Ο Ἅγιος Οἰκουμένησιος
- Ο Ἅγιος Μύρων
- Ο Ἅγιος Ἀμβρόσιος ὁ Μεδιολάνων
- Ἡ Ἁγία Κυκλία

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀναχωροῦμε ἀπὸ τὸ νῶσ, σὰν τελειώνῃ ἡ παράκλησις, κὶ ὀδεύουμε στὸ ἀρχονταρικὸ, στὸ παρεκκλήσιο τοῦ ὁποῖου ὁ ἱερομναχὸς ἀρχοντάρης τελεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως. Καί, σὰν τελειώνῃ ἡ ἐξομολόγησις, ἀποσυρόμαστε στὰ δωμάτιά μας γιὰ ὕπνo.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ Ὄμοσπονδιακὸν Κράτος τῶν Γερμανικῶν φυλῶν ἐκφράζει τὸν πολιτισμὸν τῆς σημερινῆς Εὐρώπης; (1ον)

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα μελετήσαμε ἐν συντομίᾳ, ἀλλὰ ὅσο πιο περικεικὰ ἦταν δυνατόν, τὴν ἰδίουςγκρασίᾳ καὶ τὴν ἱστορίᾳ τοῦ ἀπαίριστου συνόλου Λαῶν, πὺν ἀποτελοῦν σήμερα τὸ **Ἠνωμένον Βασίλειον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας**, Εἶδαμε τὸ πῶς μέχρι σήμερα οἱ Βρεττανοὶ παραμένουν ἀμετακίνητοι στὶς παραδόσεις καὶ στὴν ἱστορίᾳ τους, παρὰ τὸ ὅτι εἰναι ἐμφανὲς τὸ ἔλλειμμα τοῦ πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορίας. Σχεδὸν ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου σχετίζονται μὲ ἱντριγκες, πολέμους, δολοπολιτικὰ καὶ τίποτε παραπάνω.

Σήμερα εἶναι μία καλὴ εὐκαιρία νὰ δοῦμε μία ἀκόμα μεγάλη δύναμη τῆς Εὐρώπης, πού ἔχει ῥῆθ ἀιματοκυλίαις ὁλόκληρον τὸν κόσμο δύο φορές καὶ μὲ τὴν ἐπικίνδυνην πολιτικὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολουθεῖ ἔχει βάλει γερὲς βάσεις νὰ τὸ ἐπαναλάβει γιὰ τρίτη φορά. Ἡ Γερμανία κατατράχηται τὸν ὄρο «κράτος», γιὰτὶ οὐσιαστικὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ **δεκαεῖς (16) αὐτόνομα καὶ ἀνεξάρτητα κράτη** (Bundeslander)(1), τὰ ὁποῖα ὅμως οὐσιαστικὰ καθοδηγεῖ μία Κεντρικὴ Κυβέρνηση μὲσῶ τῆς γνωστῆς μᾶς Καγκελίας. Αὐτὸ ἀλλωστε ἐπιχειρεῖ νὰ κάνει σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπῃ. Μὰ μετατρέμει ὅλα ἡ τὰ περισσότερα κράτη σὲ μέλη τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ τῆς κράτους πού ἐντέχνως ἀποκαλεῖ **«Εὐρωζῶν»!**

Τὸ **Freie und Hansestadt Hamburg** (Ελευθερὴ καὶ Χανσεατικῇ? πόλις τοῦ Ἀμβούργου), εἶναι ἡ δευτέρα σὲ πληθυσμό μεγαλύτερη πόλις τῆς Γερμανίας, καθὼς ἐπίσης ἓνα ἀπὸ τὰ 16 Γερμανικὰ ὁμοσπονδιακὰ κράτη. Ἀποτελεῖ τὸ οικονομικὸ καὶ τὸ πολιτισμικὸ κέντρο ὁλόκληρης τῆς Βόρειας Γερμανίας. Ἐχει 2.302 γέφυρες, περισσότερες ἀπὸ ὅσες ἔχουν ἡ Βενετία καὶ τὸ Ἀμστερνταμ μαζί. Εἶναι ἐπίσης τὸ μεγαλύτερον λιμάνι τῆς Γερμανίας καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Εὐρώπης, παρὰ τὸ ὅτι δὲν εἶναι παραθαλάσσιον (1), ἀλλὰ τὸ διασχίζει ὁ ποταμὸς Elbe («Έλβας»), ὁ ὁποῖος στὸ Ἀμβούργο διευρύνεται σημαντικὰ φθάνοντας τὰ 15 μέτρα σὲ πλάτος καὶ μετὰ ἀπὸ 80 χιλιόμετρα ἐκβάλλει στὴν Βορεῖα Θάλασσα. Ἀπὸ τὸ 2011 κυβερνήτης-δήμαρχος τοῦ Ἀμβούργου εἶναι ὁ Olaf Scholz τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Τὸ ὁμοσπονδιακὸ κράτος τῆς **Baden-Wurtemberg** (Βαδὴ-Βυρτεμβέργη) μὲ πρωτεύουσαν τὴν **Stuttgart** (Στουτγάρτη) σχηματίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ δημοψήφισμα τοῦ 1951 στὴν μεταπολεμικὴ Γερμανία τὸ 1952, μὲ τὴ συνένωσιν τῶν περιοχῶν τῆς Βαδῆς, τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τῶν πριγκιπάτων τοῦ Hohenzollern (Χοεντσόλτερν). Οἱ οικονομικὲς δραστηριότητες τοῦ κρατίδιου εἶναι σημαντικὲς καὶ ποικίλες, παρὰρὶ δὲν διαθέτει πολλούς φυσικοὺς πόρους. Ἐκεῖ ἔχουν τὴν ἑδρα τους πολλὲς σημαντικὲς αὐτοκινητοβιομηχανίες, ὅπως εἶναι ἡ Daimler (γνωστὴ κυρίως ὡς Mercedes-Benz), ἡ Audi καὶ ἡ Porsche. Ἐκεῖ ἐπίσης ἔχουν τὴν ἑδρα τους οἱ ἑταιρεῖες Bosch, Zeiss, Wurth, Stihl, Lidl καὶ SAP, καθὼς καὶ πλῆθος μικρότερον βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὴ σποινδυλικὴ στήλῃ τῆς οικονομικῆς δραστηριότητος τοῦ

Ἡ **Nordrhein-Westfalen** (Βόρεια Ρηνανία-Βεσφαλία) μὲ πρωτεύουσαν τὸ **Dusseldorf** (Ντίσελντορφ) εἶναι σὲ ὅτι ἀφορὰ στὸν πληθυσμὸ τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ ὁμοσπονδιακὸ κράτη τῆς Γερμανίας. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ εἶναι περίπου 18 ἑκατομμύρια κάτοικοι καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ 22% τοῦ Ἀκαθάριστου Ἐθνικοῦ Προϊόντος (ΑΕΠ) τῆς Γερμανίας. Ἄλλες σημαντικὲς πόλεις τοῦ κρατίδιου εἶναι ἡ Köln (Κολωνία) ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλις μὲ ἓνα ἑκατομμύριο κατοίκους, τὸ Dortmund (Ντόρτμουντ), τὸ Essen (Ἔσσεν), τὸ Aachen (Άαγεν), τὸ Duisburg (Ντούισμπουργκ), ἡ Bonn (Βόννη), τὸ Bielefeld (Μπίλε-φελντ) καὶ τὸ Munster (Μύνστερ). Ἀπὸ τῆς 13 Μαΐου 2012 πρωθυ-

Πρὸς τί ἡ βλάσφημος διαδρασκειακὴ ἐπιείκεια μὲ τὸ ἀντιτριαδικὸν Ἰσλάμ;

Εἰς τὴν ἱστορίᾳ τῶν θρησκειῶν δὲν ὑπῆρξε ποτὶ ἀντιτριαδικὴ θρησκεία ἀπὸ τὴ Μωμεθανικὴ θρησκεία. Δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλεῖται μονοθεϊστικὴ θρησκεία, ἀλλὰ ἀνιτριαδικὴ θρησκεία.

Δυστυχῶς ἡ Μωμαεθανικὴ θρησκεία συγκαταλέγεται στὶς καλούμενες μονοθεϊστικὰς Ἀβρααμικές θρησκείες. Ἡ ἐσφαμμένη θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν" εἶχε διατυπυθεῖ ἀπὸ τὸν Γάλλο ισλαμολόγο Louis Massignon (1883-1962). Τὸ ἀνιτριαδικὸ μῆνος τῆς Μωμαεθανικῆς θρησκείας, τὴν καθεστὰ θεομᾶχο θρησκεία καὶ ὄχι μονοθεϊστικὴ θρησκεία ἡ Ἀβρααμικὴ θρησκεία, ὅπως ἐσφαλμένα ἀποκαλεῖται.

Πρὸς τί ἡ βλάσφημη διαδρασκειακὴ ἐπιείκεια μὲ τὸ ἀνιτριαδικὸν Ἰσλάμ; Εἶναι ἐκζεάφρησι συγκρηστικὴ ἡ ἀναφορά. «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β΄ Κορ. στ΄ 14).

Διὰ τοῦ κορανίου βλασφημεῖται ὁ Τριαδικὸς Θεός. Ἡ κορανικὴ πλάνη ζωφωδῶς ἀναφέρεται στὴν Ἁγία Τριάδα : «Πιστεύετε λοιπὸν τὸν Θεὸ καὶ στοὺς Ἀποστόλους τοῦ καὶ μὴ λέτε Τριάδα», «Παραίτηθεῖτε, βὰ εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς» Κοράνι, κεφ. Δ, στίχ. 171. Μὲ τὴ ἀνιτριαδικὴ αὐτὴ βλασφημία τὸ Ἰσλάμ δυσφημεῖ τὸν Θεὸ καὶ θεομᾶχο καθίσταται.

Αὐτὸ πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος στὸ "Κατὰ Ἀρειανῶν Γ." γιὰ τοὺς Ἀρειομανῆτες, «Μάλλον μὲν οὖν οἱ Ἀρειομανῆται δικαίως ἂν ὀχοῖεν τὸ ἐγκλημα τῆς πώλοθεότητος ἡ καὶ ἀθέλητος, ὅτι ἐξουθενῶν τὸν Υἱὸν κτίσμα, καὶ πάλιν τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ μὴ ὄντως βαττολογούσιν»,

κρατίδιου, μαζί μὲ τὴ γεωργία καὶ τὴν κτηνοτροφία. Ἀπὸ τῆς 12 Μαΐου 2011 πρωθυπουργὸς τοῦ κρατίδιου εἶναι ὁ Winfried Kretschmann τοῦ κόμματος τῶν Bündnis 90/Die Grünen (Πρασίνων) τῆς Γερμανίας.

Ἡ **Freistaat Bayern** (Βαυαρία) μὲ πρωτεύουσα τὸ **München** (Μόναχο) εἶναι τὸ νοτιότερο ἀπὸ τὰ δέκαεῖς ὁμόσπονδα κρατίδια ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν Γερμανία. Οἱ σημαντικότερες πόλεις τῆς Βαυαρίας εἶναι τὸ München (Μόναχο), ἡ Nürnberg (Νυρεμβέργη), τὸ Augsburg (Αὐγαμπουργκ), τὸ Regensburg (Ρέγκενσμπουργκ), τὸ Würzburg (Βύρσμπουργκ), τὸ Ingolstadt (Ἰγκολστατν), τὸ Furth (Φούρτ), τὸ Bayreuth (Μπαϊρόιτ) καὶ τὸ Erlangen (Ερλάνγκεν). Ἡ Βαυαρία κατοικεῖται ἀπὸ τρεῖς ἑτεροκλητεες βασικὲς ὁμάδες κατοίκων ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τῖς πολλὰς τοπικὲς διαφορὲς ὡς πρὸς τὴν διάλεκτο, τὴν λαϊκὴ τέχνη, τὴν κουζίνα, ἀκόμη καὶ τὴν νοοτροπία: (α) ἓνα σύνολο τῶν Σουβικῶν? φύλων στὸ δυτικὸ τμήμα τῆς, ποὺ εἶναι ἀπόναντοι τῶν μυθικῶν Μπαγιου-βάρων, (β) τοὺς κατοίκους τῆς Ἄνω Βαυαρίας στὴν κεντρικὴ περιοχή καὶ (γ) τοὺς κατοίκους τῆς Κάτω Βαυαρίας στὰ ἀνατολικά. Ὡστόσο, τὰ **κοινὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Βαυαρῶν εἶναι ἡ ἐμμονὴ στὶς παραδόσεις, ὁ συντηρητισμός καὶ οἱ στενοὶ δεσμοὶ μὲ τὴν πατρίδα** τους. Ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 2013, πρωθυπουργὸς τῆς Βαυαρίας εἶναι ὁ Horst Lorenz Seehofer τῆς CSU (Χριστιανοκοινωνική Ένωση).

Τὸ **Land Berlin** (Βερολίνο) εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ κράτους τῆς Γερμανίας ἀλλὰ καὶ κρατίδιο τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας. Ἱστορικὰ τὸ Βερολίνο ὑπῆρξε πρωτεύουσα διαφόρων κρατῶν, ὅπως τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Βρανδεμβούργου, τοῦ Βασιλείου τῆς Πρωσίας, τοῦ Γερμανικοῦ Ραΐχ καὶ τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας. Στῆς 3 Ὀκτωβρίου 1990 μὲ τὴν ἐπανάνωσιν τῶν δύο Γερμανικῶν ὁμοσπονδιακῶν κρατῶν (Ἀνατολικὸ καὶ Δυτικὸ) τὸ Βερολίνο ἐγίνε πρωτεύουσα τῆς ἐνωπισημένης Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας (Lander der Bundesrepublik) τῆς Γερμανίας ἀντικαθιστώντας τὴν πρωτεύουσα τοῦ Δυτικοῦ ὁμοσπονδιακοῦ κράτους, τὴν Βόννη. Αὐτὸ ὅσημανε καὶ τὴν μεταφορά τοῦ Γερμανικοῦ κοινοβουλίου στὸ Βερολίνο, καὶ πὺν ἀποφασίσθηκε τὸ 1991 καὶ πραγματοποιήθηκε τελικὰ τὸ 1999. Ἡ πόλις ἀποτελεῖ σημαντικὸ κόμβο συγκοινωνιῶν καθὼς ἐπίσης οικονομικὸ καὶ πολιτισμικὸ κέντρο μὲ πολυάριθμα πανεπιστήμια, ἐρευνητικὰ ἰδρύματα, θέατρα, μουσεῖα καὶ ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα. Κυβερνητικὴς-δημάρχος τοῦ Βερολίνου ἔχει ἐκλεγεί ἀπὸ τῆς 11 Δεκεμβρίου τοῦ 2014 ὁ Michael Muller τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Ἡ **Nordrhein-Westfalen** (Βόρεια Ρηνανία-Βεσφαλία) μὲ πρωτεύουσαν τὸ **Dusseldorf** (Ντίσελντορφ) εἶναι σὲ ὅτι ἀφορὰ στὸν πληθυσμὸ τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ ὁμοσπονδιακὸ κράτη τῆς Γερμανίας. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ εἶναι περίπου 18 ἑκατομμύρια κάτοικοι καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ 22% τοῦ Ἀκαθάριστου Ἐθνικοῦ Προϊόντος (ΑΕΠ) τῆς Γερμανίας. Ἄλλες σημαντικὲς πόλεις τοῦ κρατίδιου εἶναι ἡ Köln (Κολωνία) ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλις μὲ ἓνα ἑκατομμύριο κατοίκους, τὸ Dortmund (Ντόρτμουντ), τὸ Essen (Ἔσσεν), τὸ Aachen (Άαγεν), τὸ Duisburg (Ντούισμπουργκ), ἡ Bonn (Βόννη), τὸ Bielefeld (Μπίλε-φελντ) καὶ τὸ Munster (Μύνστερ). Ἀπὸ τῆς 13 Μαΐου 2012 πρωθυ-

ισχύει καὶ γιὰ τὴ Μωμαεθανικὴ θρησκεία, πὺν ὁλότροπὸς μεταφέρει σὲ μέρες μᾶς τὴν Ἀρειανικὴ μὴνησκέα. Δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλεῖται μονοθεϊστικὴ θρησκεία, ἀλλὰ ἀνιτριαδικὴ θρησκεία, ὅπως ἐσφαλμένα ἀποκαλεῖται.

Δυστυχῶς ἡ Μωμαεθανικὴ θρησκεία συγκαταλέγεται στὶς καλούμενες μονοθεϊστικὰς Ἀβρααμικές θρησκείες. Ἡ ἐσφαμμένη θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν" εἶχε διατυπυθεῖ ἀπὸ τὸν Γάλλο ισλαμολόγο Louis Massignon (1883-1962). Τὸ ἀνιτριαδικὸ μῆνος τῆς Μωμαεθανικῆς θρησκείας, τὴν καθεστὰ θεομᾶχο θρησκεία καὶ ὄχι μονοθεϊστικὴ θρησκεία ἡ Ἀβρααμικὴ θρησκεία, ὅπως ἐσφαλμένα ἀποκαλεῖται.

Πρὸς τί ἡ βλάσφημη διαδρασκειακὴ ἐπιείκεια μὲ τὸ ἀνιτριαδικὸν Ἰσλάμ; Εἶναι ἐκζεάφρησι συγκρηστικὴ ἡ ἀναφορά. «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β΄ Κορ. στ΄ 14).

Διὰ τοῦ κορανίου βλασφημεῖται ὁ Τριαδικὸς Θεός. Ἡ κορανικὴ πλάνη ζωφωδῶς ἀναφέρεται στὴν Ἁγία Τριάδα : «Πιστεύετε λοιπὸν τὸν Θεὸ καὶ στοὺς Ἀποστόλους τοῦ καὶ μὴ λέτε Τριάδα», «Παραίτηθεῖτε, βὰ εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς» Κοράνι, κεφ. Δ, στίχ. 171. Μὲ τὴ ἀνιτριαδικὴ αὐτὴ βλασφημία τὸ Ἰσλάμ δυσφημεῖ τὸν Θεὸ καὶ θεομᾶχο καθίσταται.

Αὐτὸ πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος στὸ "Κατὰ Ἀρειανῶν Γ." γιὰ τοὺς Ἀρειομανῆτες, «Μάλλον μὲν οὖν οἱ Ἀρειομανῆται δικαίως ἂν ὀχοῖεν τὸ ἐγκλημα τῆς πώλοθεότητος ἡ καὶ ἀθέλητος, ὅτι ἐξουθενῶν τὸν Υἱὸν κτίσμα, καὶ πάλιν τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ μὴ ὄντως βαττολογούσιν»,

συγκαταριθμώνας τὴ Μωμαεθανικὴ θρησκεία στὶς μονοθεϊστικὰς θρησκειές, δίδεται ἡ ψευδοπίσθησι τοῦ "κοινού" σημείου ἡ τῆς "κοινῆς" βάσης, ἐνῶ ἡ κατ' ἐξοχὴ βάση τῆς πλάνης αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνιτριαδικὸ-τητῇ τῆς.

Αὐτὸ πὺν κατακρατεῖ στὴ ζωφώδη Μωμαεθανικὴ πλάνη τῶν ὁπαδῶς τῆς, ἐμπροσθίζοντας τοὺς νὰ γνωρίσουν τὴν ἀληθινὴ Πίστη τοῦ Φωτοδότου Χριστοῦ, εἶναι ἡ ἀνιτριαδικότητῃ τῆς.

Ὅσα "κοινὰ" καὶ μὲ ἐφέυρει ἡ ἀνθρωπογενὴς ψευδοπίσθησι τῶν ἀρεσκόντων νὰ περιάγουν στὶς διαστροφικὰς τῆς Μωμαεθανικῆς θρη-

πουργὸς τῆς Βόρειας Ρηνανίας-Βεσφαλίας εἶναι ἡ Hannelore Kraft τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Τὸ **Brandenburg** (Βρανδεμβούργο) μὲ πρωτεύουσα τὸ **Potsdam** (Πότσδαμ) ἔχει τὸ ἐξῆς χαρτηκρισιτικό: ὑποδιαιρεῖται σὲ 14 περιοχίες (Barnim, Dahme-Spreewald, Elbe-Elster, Havelland, Markisch-Oderland, Oberhavel, Ober-spreewald-Lausitz, Oder-Spree, Ostprignitz-Ruppin, Potsdam-Mittelmark, Prignitz, Spree-Neiße, Teltow-Flaming, Uckermark) καὶ τέσσερις ἀνεξάρτητες πόλεις (Brandenburg (πόλις), Cottbus, Frankfurt (Oder), Potsdam), ἐνῶ ἀκριβῶς μέσα στὸ κέντρο τῆς περιοχίης βρίσκεται ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου, ποὺ ὅμως δὲν ἀνήκει στὸ κράτος τοῦ Βρανδεμβούργου! Ἀπὸ τὸν Αὐγούστο τοῦ 2013 πρωθυπουργὸς τοῦ Βρανδεμβούργου εἶναι ὁ Dietmar Woidke τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

M. B.

Σημειώσεις:

1. Ὁ ἐπίσημος τίτλος τοῦ ἀξιόματους εἶναι Bundeskanzler (Ὁμοσπονδιακὸς Καγκελλάριος). Στὴν Γερμανία τὸ ἀξίωμα τοῦ Kanzler (Καγκελλάριου) εἶναι περίπου ἰσοδύναμο μὲ αὐτὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ ποὺ συναντᾶται σὲ ἄλλες κοινοβουλευτικὲς δημοκρατίες. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Καγκελλάριου ἔχει μίᾶ μακρὰ ἱστορία, ποὺ ἀνάγεται πίσω στὴν Ἀγία Ρωμαϊκὴ Αυτοκρατορία. Ἡ σύγκρησις μορφῇ τοῦ ἀξιόματος τοῦ Καγκελλάριου πρωτοεμφανίστηκε στὴν βόρεια Γερμανικὴ συνομοσπονδία, τῆς ὁποίας Καγκελλάριος ἔγινε τὸ 1867 ὁ Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schoenhausen. Μετὰ τὴν ἐνωσὴ τῆς Γερμανίας, τὸ 1871, τὸ ἀξίωμα στα Γερμανικὰ μετατράπηκε σὲ Reichskanzler, ἐνῶ μὲ τὸ σύνταγμα τῆς Γερμανίας τοῦ 1949, καθιερώθηκε ὁ ὀρος Bundeskanzler.

2. Στὰ ἀρχαία Γερμανικὰ τῆς Ἄνω Γερμανίας ὁ ὄρος Hansa (Χάνσα) σημαίνει ἐνωσις, ὁμιλος. Μετὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐμφανίστηκαν διάφοροι, συνασπισμοὶ πόλεων ποὺ εἶχαν ὡς κέντρο σκοπὸ τὴν διασφάλισι τῆς ἐλευθερίας ναυσιπλοΐας καὶ τοῦ ἐμπορίου στὸ χώρο τῆς Βόρειας Θάλασσας. Κυρίως ὅμως ὁ ὄρος αὐτὸς ἀναφέρεται στὴν Χανσεατικὴ Ἐνωσις, δηλαδὴ τὴν ἐνωσὴ τῶν Γερμανικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον πόλεων τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Βόρειας Θάλασσας (Γερμανικὴ Χάνασα), ποὺ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὲς τῖς ἐνώσεις.

3. Ἡ Σουβίβια ἢ Σουαβία (Schwaben) εἶναι μία πολιτυτικὴ, ἱστορικὴ καὶ γλωσσολογικὴ περιοχὴ στὴ νοτιοδυτικὴ Γερμανία. Ἀρχικὰ ἦταν Δουκάτο καὶ στὴν συνέχεια Κομητεία τοῦ Γερμανικοῦ Ἐθνους στὴν Ἀγία Ρωμαϊκὴ Αυτοκρατορία καὶ τῆς Γερμανίας, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀρχαυλόμενα Δουκάτα τῆς Εὐρώπης, καταλάμβανε τὴν κοιλιάδα τοῦ Ἄνω Ρήνου καὶ τοῦ ποταμοῦ Νέκαρ, καὶ ἐκτεινόταν γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη Κωνσταντίας. Ἀρχικὰ καταλάμβανε ἀπὸ τοὺς Σουβίβους, ἐξ ὅσῃ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς, ἐνῶ ἐπὶ μακρὸν ὀνομαζόταν Ἀλεμανία. Μετὰ τὴν κατάρτισι τῆς ἀπὸ τὸν Κλάιδο (496), ἀποτελέσε Δουκάτο τοῦ Φραγκικοῦ Βασιλείου. Μετὰ ἀπὸ μακρὰ διαδοχὴ Δουκῶν, ἡ Σουβίβια παραχωρήθηκε ἀπὸ τὸν Κάρολο Δ' στὸν κόμη Φρειδερίχου τοῦ Χοεντσόλτερν (1079) καὶ παρέμεινε στοὺς κληρονόμους του μέχρι τὸ 1268, ὅποτε καὶ ἐξέλειψε καὶ ὁ τελευταῖος ἀρρεν ἀπόγονος. Τότε ἡ Κομητεία ἀποσυνίστασε πενήλθε στὰ κράτη τῆς Βυρτεμβέργης, τῆς Βαδῆς καὶ τοῦ Χοεντσόλτερν.

σκείας καὶ τὸ συνεπαγόμενο Θεομᾶχο. Χριστομᾶχο καὶ Πνευματομᾶχο αὐτῆς τῆς πλάνης, βὰ κατακρατοῦν στὸ σκότος τοὺς ὁπαδοὺς τῆς.

Δὲν εἶναι ἀναφορά ἐκ περισσοῦ νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ λειτουργία ἀνιτριαδικῶ Τμήματος Ἰσλαμικῶν σπουδῶν στὰ πλαίσια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εἶναι παντελῶς ἀπαράδεκτη. Τὰ δύο Τμήματα νὰ κηρύττουν τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸ τρίτο Τμήμα νὰ διδάσκει τὴν ἀνιτριαδικὴ κορανικὴ πλάνη.

Ἐπίσης νὰ ἐκφράσουμε τὴ λύπη μας, γιὰτὶ τὸ ἀνιτριαδικὸ καὶ βλάσφημο κοράνι καλεῖται ἀπὸ κάποιους ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας "ἱερό" καὶ "ἅγιο", γινόμενοι τοιοῦτο-πρὸτως παραβάτες τῆς ἀλήθειας. «Τοῦτο δὲ τίς ἂν ἀποτύπωντο ἡ ἀλογώτητα ἐπιτοῖ», νὰ νὰ χρησιμοποιοῖσουμε φράσις τοῦ Ἁγίου Ἀθανάσιου.

Θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴ ἀναφέρωμὸ καὶ τὸ ἀνιτριαδικὸ καὶ βλάσφημο κοράνι προτείνεται ἀπὸ τὴν ἐρραχί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου σὲ Χριστιανοὺς τῆς νήσου, μὲ ἀπαράδεκτη παρατήρησις-ὑπόδειξις τοῦ ἀκόμα παραμένει ἀναρτημένη στὸ διαδίκτυο. Ἡ ἀναφορά τῆς Ὑψίστης θὰ ἦταν καὶ οἱ Ἐλληνικοὶ-πρὶν νὰ ἔξεραν καὶ τὸ κοράνι. Τὶ λέει ὁ Μωμάβη γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν Παναγία. Πολὺ σημαντικό, γιὰ τὴν Παναγία, ποὺ ἀποφασίζετὰ πρᾶγματὰ ἀπὸ ἀλλὰ δὲν τὰ ξέρουν...», εἶναι ὑπόδειξις ἀπίστος, καθὸτι τὰ κορανικὰ λόγια πολεμοῦν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Παναγία εἶναι Θεοτόκος, τὴν Θεότμητο τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἰδίᾳ τὴν Ἁγία Τριάδα.

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Τὴν 26ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῆς μεγαλομάρτυρος Ἀγίας Παρασκευῆς.

Ἀνωτέρω εἰκὼν τῆς ἱ. Μ. Αγ. Ἰωάννου Προδρόμου Μακρυνοῦ, Μέγαρο.

Ἄνεκαλύφθ ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Θεοκτίστου Ἀρχιεπισκόπου Νόβγκοροντ

Συμφώνως πρὸς τὸ αγιοριτικονίμα τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Στὸ Νόβγκοροντ, στὶς 13 Ἰουλίου ἐπιτημόνες-ἀρχαιολογοὶ ἀπὸ τὴ Μόσχα ἀνακάλυσαν τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Θεοκτίστου στὴ Μονὴ Yuriiev στὸ Νόβγκοροντ, ἐπεε στὸ «Interfax» ὁ ἐπικεφαλὴς τῆς ἐρευνας στὸ Νόβγκοροντ. «Στὸν τάφο τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου, ἀνακάλυψε καὶ ὑπάρχον καὶ κομμάτια τῶν ἐνδυμάτων. Τὰ λείψανα ἐπὶ τοῦ παρόντος μεταφέρονται στὴν ἀρχαιολογικὴ τοῦ Νόβγκοροντ» συμπλήρωσε. Σύμφωνα μὲ

δημοσιεύματα, οἱ ἐπιστήμονες βρέθηκαν μπροστὰ στὸ εὔρημα κατὰ τὸ σκάκιμο στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐπικεφαλὴς τῆς μελέτης εἶναι ὁ Διδάκτωρ Τεχνῶν Βλαντμίρ Σεντιφ. Γιὰ τὴν ἱστορία ὁ Ἀρχιεπισκόπος Θεόκτιστος, ἠγνήθηκε τῆς μητροπόλεως τοῦ Νόβγκοροντ στὸν XIV αἰώνα καὶ ἀργότερα ἀγιοτολήθηκε. Τὰ λείψανα ἦταν κάτω ἀπὸ μίᾶ μαρμαρίνη πλάκα τῶν ἀρχῶν τοῦ XIX αἰώνα. Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι ὁ τάφος δὲν εἶχε καταστραφεί ἀπὸ τοὺς βανδάλους».

Ἡ ἱ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν μεταβίνει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πληροφορικῆς

Ὁ ἐκσυγχρονισμός, ὅχι εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν, ἀλλὰ εἰς τὰ τεχνικὰ μέσα ἀποτελεῖ αἷτημα πολλῶν «1. Μητροπόλεων, ἀλλὰ καὶ Ἐκκλησιαστικῶν φορέων. Ἡ 1. Ἀρχιεπισκοπὴ τηρεῖται νὰ καταστῇ πρωτοπόρος εἰς τὴ ἐγχείρησις αὐτοῦ. Συμφώνως πρὸς τὴν «Daily Fax» τῆς 17ης Ἰουλίου 2015:

«Στὸ πλαίσιο τοῦ Ε.Π. «Ψηφιακὴ Σύγκλησις» ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἔχει προκηρύξει διαγωνισμό μὲ ἀντικείμενον τὴν παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἀνάπτυξης καὶ ὑλοποι-

Νέον ὀρφανοτροφεῖον εἰς τὴν ἱ. Μ. Κένυας

Τὸ ἔργον τοῦ μακαριστοῦ π. Γερασίμου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγωνισθῇ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὴν Κένυαν, καὶ μετὰ τὴν ἀποδημίαν του συνεχίζεται, καθὼς δωρητὲς συνεχίζουν τὴν χρηματοδότησιν τῶν ἔργων, ὅπως τοῦ νέου ὀρφανοτροφείου. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea τῆς 13ης Ἰουλίου 2015:

«Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κένυας κ. Μακάριος, σὲ συνεργασίᾳ μὲ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ποὺ συστήθηκε γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς νέου ὀρφανοτροφείου, παρέστη καὶ μίλησε κατὰ τὴν πρώτῃ ἐκτακτικὴν ἀνακοίνωσιν δι, ὕστερα ἀ

Ο ανάδοχος κατά την Όρδόδοξον Έκκλησιολογίαν*

Τί είναι ανάδοχος; Όπως λέγει και ο σεβαστός π. Επιφάνιος, όχι τί κατήγνεσε να είναι άλλα τί πράγματι είναι, τί πρέπει να είναι ό ανάδοχος, Πιθανόν, έπειδή ήταν μεγάλο τό άρθρο (Ο.Τ. 30/5/86), μεγάλη ή γνωμάτευση αυτή, να μή δώσαμε ιδιαίτερη σημασία ή να μή ευκαιρήσαμε να την μελετήσουμε, όμως είναι βέβαιον ότι έχει πολύ μεγάλη σημασία, έχει μεγάλη ώφέλεια τό κείμενο αυτό και εύχης έργον θάνα να είναι μελέτημα όλων μας, συνεγώς, έντρυφή και βάσει αυτού να προχωρούμε και στη ζωή μας.

Πώς έννοει τόν ανάδοχο ή ορθόδοξος εκκλησιολογία και τό κανονικό δίκαιον; Γιατί έξορουμε επί σήμερα, όταν όμολοιμε να ανάδοχους, είναι άπλως μία κομπάρια. Είναι γνωστός, είναι φίλος χωρίς άλλες προϋποθέσεις και διά τούτο γίνεται να είναι ό ανάδοχος άπλως ένα διακοσμητικό στοιχείο. Δέν κανόνισε όμως τά πράγματα έτσι ή αγία μας Έκκλησία και γι' αυτό μάς έδωσε μία άφορμή, μπορούμε να πούμε, ή εσφαλμένη γνωμάτευση του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου, του κ. Σταμάτη να τεθούν τά πράγματα στην θέση τους. Από της ίδρυσεως της Έκκλησίας ουδέεις ήλυνον να βαπτισθή και να γίνη μέλος αυτής, άν προηγουμένως δέν έδιδάσκετο και δέν απέδεχτο τις αλήθειες της πίστεως.

Βάση, προϋπόθεση, γιά να γίνη κανείς χριστιανός, ήταν ά άκούση προσηλυμένως, να όδοχθή, να πιστέψη, και έν συνέχεια να λάβη τό άγιον Βάπτισμα.

Αναφέρει ή γνωμάτευση μαρτυρίες μέσα από τις Πράξεις τών Αποστόλων. Ό Πέτρος κηρύσσει τόν Ιησού Χριστό πρός τά πλήθη τών Ιουδαίων και καλεί τούς άκρατές σέ μετόνια και βάπτισμα, «ούτοι δέ άσμένως αποδεχόμενοι τόν λόγον αυτού έβάπτισαντο». Είναι οι πρώτοι χριστιανοί, τρείς χιλιάδες, που έπίστευσαν. Έπίστευσαν, αφού άκουσαν προηγουμένως τόν Απόστολο Πέτρο γιά τό μεγάλο έγκλημα που έκαναν, να σταυρώσουν τόν Σωτήρα Χριστό! Μετενόησαν γιά ό,τι έπραξαν και έν συνέχεια έβάπτισθσαν πώς λέει ρητως τό κείμενο τών Πράξεων τών Αποστόλων (Πρ.β' 14).

Έπίσης πάλι κηρύσσει τόν Ιησούν Χριστόν πρός τόν ένθικόν Κορηνήον και τούς μετ' αυτού και ακολούθως προστάσσει αυτούς «βαπτισθήναι», αφού έπίστευσαν (Πρ. 1, 34). Και μάλιστα είδε και θαύμα μεγάλο που ήλθε τό Πνεύμα τό Άγιον πρό της Βαπτίσσεως τους και είχε δει και τό όραμα ό Απόστολος Πέτρος. Και έτσι έρχομε την είσοδον όχι μόνον τών Ιουδαίων αλλά και τών ειδωλατρών στην Έκκλησία του Κυρίου μας. Ό Παύλος στην Κορίνθο εύρισκόμενος «διέλεγτο επί ή συναγωγή ή έπείθετο τά Σαββάτων», όπως έχει την τάξη και την συνήθεια ό Απόστολος Παύλος να έργάζεται ιεραποστολικώς μέσα στην συναγωγή ή έπείθετο τς Ιουδαίους και ή Έλληνες (όταν λέει «Έλληνας έννοούμε τούς ειδωλολάτρες), «καί πολλοί τών Κορινθίων άκούοντες έπίστευσαν και έβάπτιζον» (Πρ ιη' 8). Τέλος ό Φίλιππος πορεύεitis σέ συνάντηση του εύνούχου Αιθίοπος τό άξιωματού του βασιλέως Κανδικάς, αφού «εύηγγελίσαστο αυτόν τόν Ιησούν», έρώτησε αυτόν, πού είνε έν τώ μεταξύ την επιθυμία να βαπτισθ ή, «ή πιστεύεις ές όλης της καρδιάς». Και τότε είπε «πιστεύω τόν Υιόν τού Θεού είναι τόν Ιησού Χριστόν... κητέβησαν άμφότεροι εις τό ύδωρ ό τίς Φίλιππος και ό εύνούχος, και έβάπτισαν αυτόν». Κατά προστάγή τού Πνεύματος τού Αγίου έγινε ή περίφημη αυτή συνάντηση με τόν Αιθίοπα, που μελετούσε από την Αγία Γραφή τόν προφήτη Ησαΐα (Πρ. η' 26-38).

Επομένως έχομε μία θεσπένουσα την πρακτική γιά την είσοδον τών χριστιανών, ειδωλατρών, και Ιουδαίων στην Έκκλησία τού Χριστού μας. Ποιά είναι αυτή ή προκλήκη; Διδασκάλα, άποδοχή, Βάπτισμα. Διδάσκει ή Έκκλησία, αποδέχονται οι άκούοντες τόν λόγον Αυτού και έν συνέχεια έπακολουθεί τό βάπτισμα. Συνεχίστηκε αυτή ή τακτική άπαραιλάττως και άπαρεγκλίτως υπό της Έκκλησίας και μετά την έκδημία τών Αγίων Αποστόλων.

Τό έργο αυτό της διδασκαλίας τών αληθινών της πίστεως, της κατήχησεως ως έλέγγο, άνηκει κυρίως και κατ' έξοχην στόν Έπίσκοπο. Εκείνος είναι ό πρώτος και κατ' έξοχην υπεύθυνος διά την κατήχησιν τών χριστιανών και μή τού δικαίω-μα πού έχει κατεμέριζε τό έργο αυτό στους συνεργάτες του πρεσβύτερους, άδωντιών άλλωστε να έπαρκοί μόνος. Για την περίπτωση σήμερα τών πνευματικών πατέρων γνωρίζουμε όπ ό πρώτος πνευματικός πατήρ είναι, άφελει να είναι, ό Έπίσκοπος και έν συνέχεια, έπειδή δέν προλαμβάνει γιά όλους τούς πιστούς, ανάθετε, κατά διάκριση και κατ' έκλογην άπόλυντον, ές πνευματικούς πατέρας τό έργον αυτό.

Πολλάς κατά τούς μεταποστολικούς χρόνους παρίσταντο και άνάδοχοι κατά την βάπτιση ένήλικων, αλλά παρίσταντο άπλως και μόνον ως εύγηγτες της σταθερότητας της αποστάσεως «των πατέρων, τό άγιο φώτισμα εύπρεπίζόμενων» να γίνον μέλη της Έκκλησίας καθώς και μάρτυρες της άνεπιλήτλου διασωγής τους.

Δέν ανέλαβαν δηλαδή τό έργο της κατήχησεως εκείνοι οι πρώτοι-πρώτοι άνάδοχοι, αλλά ήσαν σάν μάρτυρες της σταθερότητας της αποστάσεως τών βαπτισμένων να γίνουν χριστιανοί, αλλά και της άνεπιλήτλου διαγωγής, που έδειξαν έν τώ μεταξύ της μετανοίας.

Η κατήχησή τότε ήτο έργο όχι

πίσμα, έφ' όσον θά επέζη.

Υπάρχει κανών ΜΖ' της έν Λαοδικαία τοπικής Συνόδου «ότι δει τούς έν νόσω παραλαμβάνοντας τό φώτισμα και έτα αναστάσαντες (θεραπευθέντας) εκμανθάνειν την πίστην». Ώστε, εάν γιά λόγους σοβαρών και μάλιστα κινδύνου θανάτου, ασθενείας κάποιος δέν είχε προλάβει να κατηχηθή και έλάβανε τό Άγιο Βάπτισμα, να μή στερηθή την μεγάλη αυτή δωρεά και, όταν ένινε-το καλά, έπρεπε έκ τών υστέρων να

άντηπροσώπου τού Έπισκόπου.

Η Έκκλησία κατά την τελετή τού Αγίου Βαπτίσματος εύχεται «Αυτός Δέσποτα ό διά τού σκεύους της έκλογής σου Παύλου τού Αποστόλου έντελειμένος ήμιν πάντα εις δόξαν σην ποιείν τόν προσελθόντα δούλον σου τόν βαπτισθέντα άπαρχήν ποιήσασθαι κείρασθαι την κόμην της κεφαλής αυτού εύλόγησον άμα τε και τώ αυτού άναδόχω και δός αυτοίς (δηλαδή και στό βαπτισθέν νήπιον αλλά και στόν άνάδοχο)

Τού Αρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)

γίνη κατήχηση, και να ξέρη καλώς τά δόγματα και την ζωή της Εκκλησίας μας. Έπρεπε και τά βαπτισόμενα νήπια να άποκτήσουν προσίονς τού χρόνου την ορθόδοξη πίστη, αλλά «πώς πιστεύουσαι ού ούκ

πάντα μελετών έν τώ νόμω σου και τά εύδρεστά σοι πράττειν». Συνεχώς να μελετούν τόν νόμο τού Θεού, τόν λόγο τού Θεού, να είναι κατηρησμένοι και ό λόγος τού Κυρίου πλουσίως να κατοική μέσα στις

Διαχρίνονται ό π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος και ό π. Μάρκος Μανώλης ως Διάκονος κατά την τέλεση τού Ι. Μυστηρίου τού Βαπτίσματος.

ήκουσαν; πώς δέ άκούουσαι χωρίς κηρύσσαντες»; Πώς να πιστεύουσιν σε αυτό που άγνοούν;

Η Έκκλησία συναισθανόμενη τό καθήκον της και την βαρεία ευθύνη της ενώπιον τού Θεού διά την κατήχησιν τών βαπτισμένων νηπίων άναπαύσασα δέ, ως προελέχθη, να άνταποκριθή έπαρκώς διά τών λειτουργιών της στό έργο αυτό δέν ήθέλησε να άρκεσθή εις μόνους τούς γονείς τού νηπίου διά την έκπληρωσή του έργου αυτού, προχώρησε περαιτέρω στόν θεσμό τού άναδόχου. Βεβαίως και οι γονείς έχουν τό χρέος να αναθρούνε τά παιδιά έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου, αλλά δέν άρκείουν μόνο σ' αυτό ή Έκκλησία.

Και τώρα υπάρχει πρόβλημα, άν όσοι έκαναν πολιτικό γάμο μπορούν, να είναι, όχι μόνο σάν άνάδοχοι αλλά και να βαπτίσουν τά παιδιά τους. Υπάρχει διάσταση και μέσα στην Ίεραρχία και άλλοι μέν έκ τών ιεραρχών είπαν ότι δέν είναι σωστό, διότι πρέπει να είναι πιστοί χριστιανοί, γιά να τά αναθρούνουν «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Άλλοι είπαν «τί φαίνε τά παιδιά;» και έγινε σύγχυση και σχίσμα και μέσα στην Έκκλησία.

Αλλά κατά την τάξη και την παράδοση της Έκκλησίας μας πρώτα έχουν την ευθύνη οι γονείς τού νηπίου. Καθεwürθη ό νηπιόβαπτισμός, διότι είχαμε τις εύγηγσεις, τις προϋποθέσεις όπ οι γονείς ήσαν χριστιανοί και αυτή την πίστη θά την μάθαιναν σιγά-σιγά και στό παιδιά τους. Προχώρησε όμως ή Έκκλησία άκόμη περισσότερο, θέλησε μεγαλύτερη εξασφάλιση, περισσότερες εύγηγσεις. Δι' αυτό και έστράφη προχόν τόν άνάδοχο και κατέστησε υποχρεωτικό τόν θεσμό τού άναδόχου ήτοι αναγκαία την παρουσία αυτού κατά την βάπτιση τών νηπίων, ώστε ή πίστη αυτού να «ανταπλήρ» σπρόν τινα την έλλείπουσα στα πίστη τού νηπίου αλλά και ως εύγηγτης διά τό νήπιον να δώσει ως έν όνοματός αυτού τις αναγκαίες υποσχέσεις π.χ. της αποστάσεως τού σατανά, συντάξεως μετά τού Χριστού κ.λ.π.

Δυστυχώς σήμερα πόσοι τα ξέρουν και πόσοι τά πιστεύουν και πόσο τά λένε με την καρδιά τους; Την τελευταία στιγμή βρίσκεται ό άνάδοχος, τόν παίρνουν, ό ιερέας όπην ακολουθία τόν βοηθά, τό τά λέγει, τά έπαναλαμβάνει με τό ζορι παλαιοφρές, υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις, αλλά κατά κανόνα γίνονται τυπικά και πρόχειρα. Δέν θέλησε ή Έκκλησία μας ευθείς ές άρχής έτσι τόν άνάδοχο και αυτά αναλύονται σ' αυτή την μελέτη.

Δευτερόν δέ και τό κυριώτερο στόν άνάδοχο άνέθεσε και έντεπτεστή τό ίδιό της καθήκον ή Έκκλησία, τό ίδιό της έργο τούλάχιστον κατά τό σημαντικό μέρος. Ό άνάδοχος έν τελευταία άναλύσει είναι από της έκπαρτίσεως τού νηπιόβαπτισμού και έντεύτεν έκπρόσωπος τού ποινόμεν (Έπίσκοπος ή Πρεσβύτερος) «ή ειδικήν έντολήν και πληρεξουσιότητα» (όπως θά έγραψαν σήμερα οι συμβολαιογράφοι μας), να αναπληρώσει αυτόν τόν ποινόμεν στό συγκεκριμένο έργο της κατήχησεως τού νηπίου.

Είναι στην θέση τού Έπισκόπου, στην θέση τού πρεσβυτέρου, τού ιερέως ό άνάδοχος. Αυτό τό έργο τού άρχικά τό έκανε ό Έπίσκοπος προσωπικά γιά τόν καθένα ή ό πρεσβύτερος, τόν όποιο έν συνέχεια ή Έκκλησία, τό άνέθεσε στόν άνάδοχο. Καταβολίζουμε τώρα τί έκλέκτο πρόσωπο πρέπει νάναι ό άνάδοχος, ό νουνός κοινός. Ό άνάδοχος, και αυτή ή λέξη είναι χαρακτηριστική, αναδέχεται, παίρνει τις ευθύνες, γιά να τό αναθροή μαζί με τούς γονείς «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» και πρέπει να έχει αυτές τις προϋποθέσεις, που είπαμε προηγουμένως, φθάνοντας στη θέση τού Έπισκόπου ή τού ποινόμενός

τού υπευθύνου ποιμένος, αυτόν εκπροσωπεί και αυτού έντολόδοχος είναι, αλλά είναι άυτόνητο όπ διά πάσα πληρεξουσιότητα άπαιτούνται όρισμένες προϋποθέσεις. Δέν άρκει να έχη κανείς άκεραία την ικανότητα τού δικαίου πρακτείν, να θά όρθισή τις εκπρόσωπος και πληρεξούσιος τού προσώπου γιά κάποια υπόθεση, πρέπει μαζί με τά άλλα να άπολαύη και της άπόλυτου έμπιστοσύνης αυτού. Ό έντολεύς δέν υποχρεούται να όρίση τις εκπρόσωπο τού τόν πρώτο πυλόντα Έλληνα πολίτη άπλως και μόνον, έπειδή δέν έχει ουδέ έπ' έλάχιστον στερηθή τών πολιτικών δικαιωμάτων, αλλά έχει άπόλυτο, άπείριστοτο και άνεξέλεγκτο δικαίωμα να έπληξεί όποιον αυτός κρίνει κατάλληλο πρός τούτο. Θά τό άστέιο να στραφούν δικαστικές κατά τού έντολεύς άδελφοί του π.χ. ισχυριζόμενοι όπ διά τού άποκλεισμού τών υπέστησαν ήθική μείωση. Ό έντολεύς άναζητεί διά την άνάθεση πληρεξουσιότητας και μάλιστα επί σπουδαίων θεμάτων όχι μόνο έντιμο πρόσωπο, που είναι βασική προϋπόθεση και στό υλικά πράγματα βέβαια, αλλά και δραστήριο, έπιμελές, κατηρημένο, εύρετο, εύστροφο, έν ένι λόγω ικανόν γιά την άποστολή του. Αυτά γίνονται στό υλικά πράγματα και πράγματι έχουν γίνει και συμφορές, όταν κάποιος που έλαβε αυτή την έξουσιοδότηση έφάνη όχι έντιμος άνθρωπος και διεσπάσθη την περιουσία εις βάρος τών παιδιών και είχαν μεγάλες λύπες και μεγάλες συμφορές μέσα σ' εκείνο τό στίπη. Και γι' αυτό χρέος είναι να άνανίθετε ή έντολή όχι άπλως σ' ένα έντιμο άνθρωπο, που είπαμε είναι βασική προϋπόθεση, αλλά και σέ ικανό και σέ δραστήριο και να περιούσι τά περιουσιακά στοιχεία, έι δυνατόν και να τά αύξηση, ώστε να μή λείψη τίποτε από τό παιδί.

Εδώ όμως, άν αυτό ίσχυεί διά τά υλικά, γιά τά πνευματικά ίσχυεί άκόμη περισσότερο. Ό ποιμήν της Έκκλησίας έχει δικαίωμα να άπατήσει ως πληρεξούσιό του διά τό μέγιστον έργο της καί Χριστόν μορφώσας τού νηπίου πρόσωπο και της ίδικής του άποδοχής, πρόσωπο και της ίδιας της έμπιστοσύνης.

Ό πολίτης έντολεύς, άν άποτύχη στην έπιλογή τού τό πολύ-πολύ να άπολέσει την περιουσία του ή να ύποστη ήθική πία μείωση. Άν άποτύχη όμως στην κρίση του περί τού άναδόχου ό ποιμήν-έντολεύς και τό άνατέθεν έργο παραμεληθή τελείως ή έκτελεσθή πλημμελώς, θά διανκυνόση, μετά πολλής δυσκολίας δέ άνελαμβάνουν τό έργο τού άναδόχου. Και πράγματι όσοι έχομε αναλάβει αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

Υπάρχει και κάποιος περίπτωση που την άναφέρει ό κλήριμος ό Στωματεύς! Ένα νέο εξαιρετικό τόν είχε έμπιστευθεί ό Ευαγγελιστής Ιωάννης σ' ένα Έπίσκοπο και όταν από αυτό τό έργο έχομε σπουδαίες, μεγάλες ευθύνες, εάν τυχόν τό παιδί δέν μεγαλώσει «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Θά δώσουν λόγο οι γονείς, θά δώση λόγο όμως και ό άνάδοχος.

«Ένθουσιώδεις πανηγυρικές έκδηλώσεις» με «συνθήματα» γιά την άποποινικοποίηση της χρήσεως τών ναρκωτικών

Γράφει ό κ. Αθανάσιος Β. Αβραμίδης Καρδιολόγος Άμ. Καθ. Παθολογίας Πανεπ. Αθηνών*

Τό Σάββατο 9 Μαΐου τά τηλεοπτικά δίκτυα έδειξαν εικόνες έορταστικών έκδηλώσεων μεγάλου πλήθους νέων ανθρώπων στην Πλατεία Συντάγματος «με ένθουσιώδη συνθηματα». Όντας, όμως άπορροφημένοι σε κάτι πού έγραφα στό «κομπιούτερ» (έλληνιστί δέ, ηλεκτρονικό υπολογιστή), δέν μπόρεσα να άντληθώ περί τίνος ακριβώς ή πληθώρα εκείνη τών παρουσιάσεων».

Διαβρώντας τις έφημερίδες στις 11.5.2015, είδα και τις φωτογραφίες αυτών τών έκδηλώσεων. Στόν δέ «Έλεύθερο Τύπο» δημοσίευμα με τόν τίτλο: «**Ζητούν νόμιμες δουλειές με...φούντες**». Με κύριον

παίδη ό άνάδοχος ουδέν έπτελλε και άπέβη άπλυνον διακοσμητικό στοιχείο, τότε είναι περιπτώς και άχρηστος. Η τελετή είναι τόσο ώραία και υποβλητική, ώστε δέν χρειάζεται περαιτέρω διόσκηση. Όσάκις λοιπόν ό άνάδοχος προσέρχεται με την συνείδηση όπ θά άποτέλεση άπλως διακοσμητικό στοιχείο της τελετής και ουδέν πλέον, ός μή διαμαρτυρείται και πολλώ μάλλον ός μή καταφεύγει στόν εισαγγελέα άν ό ιερέας τόν άποπέμψη ως μη έχων κρίση διακοσμητών και διακοσμήσεων.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

Άν μέχρι σήμερα δέν γίνυνται τά δέοντα και οι ιερείς πλην σπανίων εξαιρέσεων (διότι υπάρχουν και εξαιρέσεις) δέχονται όποιον-όποιον ως άνάδοχο, αυτό δέν είναι λόγος να σώρυνται στό δικαστήριο «επί συγκεκριμένης δυσφημίας και παραβιάσε καθήκοντος», όσάκις συναισθανόμενοι τις πελώριες ευθύνες τους τονίσουν ή μάλλον τολμήσουν.

* Έκπρόσωπος τού Πανελληνίου Ίατρικού Σύλλογου γιά θέματα ναρκωτικών από τό 1985.

Ό Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Κρήτης ένισχύει την νεολαία

Ό σοφός και συνετός Αρχιεπίσκοπος Κρήτης παρ ό το θεβερημένον προγράμματό του, αλλά και τό προχωρήσει της ηλικίας, ποτέ δέν παραλείπει να μεριμνά και να ένδιαφεύρεται διά την νεολαία. Προσφάτως, ό ίδιος με τό ταπεινόν του ράσον έπληρώσε νέους και νέες εις τά αναμνηστικά της πόλεως τού Ήρακλείου και έμμοιράσθη τούς προδληγματισμούς τών. Συμφώνως με την «Star Press» της 9ης Ιουλίου 2015:

«Χωρίς καμία έπισημότητα, ως τα-

πεινός ιερώνμενος, και φορώντας άπλως τά ράσα του, ό Αρχ. Κρήτης έκανε βόλτα στό κέντρο τού Ήρακλείου. Οι προυνόι θαμώνες τών καφετεριών τών τών καφενείων δέν πείστησαν στό μάτια τους, όταν τούς πλάσιε και κουβέντασε μαζί τους. Ό Αρχιεπίσκοπος Κρήτης Ειρηνάιος, άρουνκράτηκε την άνωγία, την πήρα, τούς προβληματισμούς και τις έλλιπες τών νέων -και όχι μόνο- και εξέφρασε τη λήπη του γιά την άπογοήτευση τού κόσμου. Έδωσε σε όλους κουράγιο, με την εύχή να είναι ένωμένοι και δυνατόν».

Tà ναρκωτικά καὶ οἱ νέοι

(2ov.-Τελευταῖον)

Τὸ θεραπευτικὸ ἔργο λοιπὸν μαζὶ καὶ μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ τῶν Μουσλίων -ποὺ ἔχουν κέντρο τὸ πρόσωπό τοῦ Χριστοῦ καὶ πηγάζουν ἀπὸ τὴν Ἀγάπῃ Του, ἀλλὰ καὶ τὸν φωτισμό καὶ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος- συνυπάρχουν καὶ συμπληρώνουν μὲ σημαντικό καὶ μοναδικὸ τρόπο τὴν προσπάθεια ἀποκατάστασης τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς υγείας τοῦ νέου, ποὺ δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν ἐξάρτηση στὶς οὐσίες.

Ἄν ὁ ἔθισμός καὶ ἡ ἐξάρτηση εἶναι μία ἰσχυρὴ δύναμη τῆς ψυχῆς ποὺ θέλει νὰ ἔχει ἕνα τέλος καὶ ἕνα στόχο, τότε ἀποκαθιστώντας τὴν παθητικὴ ροπὴ τῆς πρὸς τὸ θάνατο ἐπαναπροσδιορίζεται ὁ στόχος, καὶ ἡ ἰσχυρὴ δύναμη δὲν εἶναι πιά ἰσχυρὴ ἐξάρτηση ἀπὸ μία οὐσία, ἀλλὰ πανίσχυρη ἀναλήθηση ἐξάρτησης ἀπὸ Ἀυτὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου, τὸν Τριαδικὸ Θεό.

Κάθε ξεχωριστὴ περίπτωση καὶ κάθε ἰδιαίτερο περιστατικὸ χρήζει βεβαίως ἰδιαίτερης μεθόδου, ἡ ὁποία ἐκτός τῶν ἐπιστημονικῶν θεραπευτικῶν προτάσεων, τὶς ὁποῖες καλεῖται ὁ τοξικοεξαρτημένος νὰ ἐντάξει στὴν προοπτικὴ ἀποκατάστασης τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς του, συνδέεται καὶ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς σχετιζόμενης μὲ τὴν ἀσκητικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας-θεραπευτικῆς στρατηγικῆς, ποὺ ἔχει νοηματοδοτηθεῖ ἀπὸ τὴν ἐργῶδη βιοτὴ τῶν ἀσκητῶν ἁγίων.

Αὐτὴ ἡ ἀσκητικὴ μεθοδολογία βρῖσκει πεδίο ἐφαρμογῆς στὸν ἔθισμο ἀπὸ τὶς ναρκαγωγικὲς οὐσίες καὶ τὴν τοξικοεξάρτηση, διότι ἔχει στόχο ὅχι τὸ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἔθισμο κατεβαλμένο σὲ σῶμα καὶ τὴν καταταλιπωρημένη ψυχὴ, ἀλλὰ τὸ σθεναρὸ καὶ νοσηρὸ παράγοντα ποὺ ἐμφω-

Ἡ ἀντισυνταγματικότης τοῦ συμφώνου συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ληθθεῖται πρὸς τὴν γυναικὰ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν...» (Γέν, α' 26-28, β' 18,21-24).

Ἀπὸ τὸ παλαιодаθικὸ αὐτὸ χωρίο δὲν καταλείπεται καμιά ἀμφιβολία εἰς τὴν οἰκονομία ἐξῆς θεοῖα τὴν προέλευσιν τῆς, καὶ οἱ ἔχει δημιουργηθεῖ ταυτόχρονα μὲ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἀποτελέσει τὴ βᾶσιν τῆς κοινωνικῆς τοῦ ὀργάνωσης. Προκύπτει ἀκόμα ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ἡ οἰκονομία πρόβαλε ὡς «θεσμός», ἀφοῦ τὴν βλέπομε ὀργανωμένη ἀπὸ τότε πᾶνω σὲ κανόνες ὅχι μόνο φυσικοῦς, ἀλλὰ καὶ κοινωνιολογικοῦς θὰ λέγαμε, ὅπως ὅπ ἡ οἰκονομία συνίσταται μόνον ἀπ' ἐτερόφυλα ἄσπρα, τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναικὰ, μέσα σ' αὐτὴ πολλαπλασιάζονται οἱ ἄνθρωποι, κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «ἀνέσθεσθε καὶ πληθύνεσθε», ὅπ ἡ δημιουργία οἰκονομίας ἀφοῦ ἐπιδιώκει τὸ ἀνθρώπου, ἀφοῦ «οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον».

Οἱ ὀργανωμένες Πολιτεῖς ἀντελήφθησαν ἀπὸ αὐτῆς τῆς συστάσεως τοῦς ἀκόμῃ, δι' ὁφείλουν τὴν υπαρχὴ τοῦς σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔννοια τοῦ ἄνδρα μὲ τὴν γυναικὰ καὶ γι' αὐτὸ τὴν υπέβαλαν σὲ αὐστηροῦς κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἀνήγαγαν αὐτὴν σὲ «θεσμό» τοῦ Δικαίου ὁ ὁποῖος ἀκούει στὸ ὄνομα: «γάμος»! Γάμος λοιπὸν δὲν εἶναι παρὰ ἡ μέχρῃ τέλειαι συνταυτίσις ἔννοια τοῦ ἄνδρα μὲ τὴν γυναικὰ. Εἶναι τὸ τοῦ Θεοῦ: «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν!» Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σθεαμὸ ρυθμιζόμενὴ αὐτὸ νόμο ἔννοια τοῦ ἄνδρα μὲ τὴν γυναικὰ γεννᾶται ἡ οἰκονομία. Ἐπομένως ἡ οἰκονομία ἐξῆς ἀμεση πηγὴ τῆς τὸν γάμο ὡς θεσμὸ, διότι στίς ὀργανωμένες κοινωνίας ἡ ἔννοια τοῦ ἄνδρα μὲ τὴν γυναικὰ νοεῖται ὡς γάμος μόνον ὡς ρυθμιζμένη ἀπὸ αὐτὲς ἔννομη σχέση. Κάθε ἄλλη συνυπαρξὴ τῶν ἄνδρα καὶ τῆς γυναικας πραγματικῇ ἀλλὰ θεσμικᾷ ἀρρήθριστῃ, δὲν εἶναι γάμος, καὶ ἡ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρήθριστῃ συνυπαρξὴ τῶν δύο τὸν τὸνισκε ἀνωτέρω, ὅπ δηλοῖται πηγὴ τῆς οἰκονομείας.

Ἐγκαίνια Ἱ. Ναοῦ ἀπὸ τὸν Μακ. Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος εὐρέδῃ εἰς τὴν γενετείραν τὸν Κρήτην διὰ τὰ ἐγκαίνια Ἱ. Ναοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἅγιον Γερσάμιον τὸν Παλλαδᾶ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ δικηγόρος καὶ ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Μεγάλῃ τιμῇ διὰ τὴν Κρήτην, διπλῇ διὰ τὸν Μακαριώτατον. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Πατρις Ἱεροσολέων Κρήτης» τῆς 15ης Ἰουλίου 1915:

«Μὲ λαμπρότητα τελέσθησαν τὸ περασμένον Σάββατο τὰ ἱερὰ ἐγκαίνια τοῦ πρώτου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γερσάμιου τοῦ Παλλαδᾶ, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, στίς γενετείρᾳ Του, τὴν Ἑνορίᾳ Καλονόης Μονοφατοσίῃ, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης, ἀπὸ τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πάπα καὶ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. κ. ΘΕ-ΟΔΩΡΟ τὸν Β'... Ὁ Μακαριώτατος ἀναφέρθηκε συγκινημένος στὸν ἐκ

Ἡ ἐν Χριστῷ λοιπὸν ἀντίδραση στὴ θέσασιν ἐνὸς τοξικοεξαρτημένου προσώπου, γίνεται συνειδητὴ δημιουργία ἀντὶ ἀπόστασης, ἐγγυητίας πρὸς τὸν διακονεῖ μὲ θάρρος καὶ ταπεινότης τὸ φαινόμενο

«τοξικοεξάρτηση» καὶ κυρίως τὰ πρόσωπα τῶν τοξικοεξαρτημένων. Διατηρεῖ ἐντὸς τῆς ἐμβέλειαις τοῦ ἀληθοῦς ἐνδιαφέροντος, τῆς βούλησις γιὰ παροχὴ διακονίας, τῆς συμπάθειας, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς παρακλητικῆς προσευχῆς πρὸς τὸ Θεό.

Πραγματῶναι ἀντὶ τοῦ περιθωρίου ἕνα χώρα ἀγάπης μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς διακρίσις, ποὺ ἐξωορῶζει τὸ ὄρθρ, ἐπιτρέπει τὸ ἀγαθὸ, κρίνει τὸ καλύτερο, ἀποφεύγει τὰ ἄκρα, βαδίζει τὴ μέση ὁδὸ. Ψάχνει γιὰ τὴν καλύτερὴ ἀπάντησιν καὶ τὴν πρέπουσα λύση. Σκενιά καὶ τελειώνει στὴν ἀγάπῃ γιὰ τὸ κάθε τραγικὸ πρόσωπο καὶ δὲν ἔχει οὐτε ὑπερβολικὴ αὐστηρότητα, οὐτε μεγάλῃ ἐπιείκεια. Ἡ διακρίσις εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτοελέγχου, αὐτοκριτικῆς, μελέτης, προέκθεσις ἀπὸ γνώση, ἐμπειρία, πνευματικὴ καλλιέργεια, τὴν ὠριμότητα καὶ κυρίως τὴν ταπεινότητα ὅτι τὸ ἐργὸ εἶναι ὅχι προσωπικὸ κατόρθωμα ἀλλὰ ἐργὸ κατὰ παραγωγήσιν ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη καὶ αὐτὴ ἡ διακρίσις παρηγορεῖ καὶ ἀναπαύει ψυχῆς.

Διότι, ὅταν μεταμορφωθεῖ ἡ «ἀγνῶσις τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμο τὸν Ὁριολογητὴ, πρωταρχικὴ αἰτία τῶν παθῶν, ὅπως ἐπιώθησε στὴν ἀρχή, σὲ «ἐγνοία γιὰ τὸν Ἄλλο καὶ τὸ Θεό», γίνεται πρωταρχικὴ αἰτία θεραπευτικῆς ἀποκατάστασις γιὰ τὸν ἄνθρωπον. Μετατρέπεται σὲ αἰτία ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, ἀποβάνει παρακλητικῇ καὶ δοξολογικῇ ἀπεύθυνση κατευθειάν πρὸς τὸν Ἀγαπώμενο καὶ Ζωοδότῃ Χριστῷ, γίνετα ἡ ἀμεση συγκατάβασις καὶ ἐπέμβασις τῶν θεραπευτικῶν ἑλπίων Ενεργειῶν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Τὸ Κράτος καὶ τὸ θρησκευτικὸ τοῦ πιστεύου, αὐτοὶ οἱ δύο σὺν «Σιμαίῳσι Ἀδελφοῖς», ποὺ διοκοῦν καὶ κατευθύνουν τὶς ἀνθρωπινες κοινωνίες, ἐπειδὴ οἱ βλῆμεις, καὶ τοῦ Κράτους καὶ τῆς θρησκείας συναντῶνται στὸ ἴδιο ἄτομο, στὸν πιστὸ πολίτη τῆς Πόλης, αὐτοὶ οἱ δύο ὀφείλουν νὰ ἔχουν ἀνασπῇ καὶ ἀδιάσπαστῃ συνεργασία μεταξύ τους γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πολίτη καὶ τῆς Πόλης. Ὁ Παντοδύναμος Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, καὶ θέλησε νὰ ζῇ Κοινωνικᾷ (Γεν. 1, 26-28), γεγονός ποὺ σημαίνει δι' ἀπαιτεῖται αὐτὴ ἡ στενὴ συνεργασία, Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, στὰ πλαίσια βεβαίαι τῶν ἀρμολογιῶν τοῦς «ἐκαστος ἐρ' ὡ ἐτάχθη», καὶ νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται στὸ ἐργὸ τοῦς μέσα σὲ μία ἀγασπὴ συνεργασία, γιὰτι εἶναι ἀμφοτέρω «Θεοῦ δίκαιον εἰς τὸ ἀγαθόν» (Ρωμ. 13,1-7).

Ὁ Πατριστημιακὸς κ. Μένας Ἀ. Φραντζόν, ἀναφερόμενος στὴν ὀρθοδόξη ποὺ σημερινὴ Ἑλλάγη καὶ τῆς ἐνδόξης Χώρας μας ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «Μόνον στὸν βετικὸ συγκερασμὸν Ἑλληνομιστὸ καὶ Ὁρθοδόξας θὰ μπορούσε, νὰ ὀρθοδοξήσει ὁ σημερινὸς Ἑλληνομιστὴς». (ΕΝΑΤΕΝΙΣΙΣ. ΤΟΜΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΞΙΟ-ΚΡΑΤΙΚὴ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, σελ. 9-13).

Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα διαποτίζει καὶ συγκλονίζει τὰ μύρια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸν τρέφει πνευματικὰ στίς Κρατικῆς καὶ Θρησκευτικῆς τοῦ ἐνασχολήσεις, χωρὶς καμιά ἀπολύτως διάκριση, ἀπὸ τὸ Κρατικὸ/Θρησκευτικὸ ποὺ εἶναι, καὶ ἰδίως τὸν Ἑλληνα, ὁ ὁποῖος θρησκεύει ἐκ φύσεως. Σὲ αὐτὸ τὸ Κρατικὸ γίνεσθαι συμμετρίαι, καὶ ἀποστολῇ. Ὁ ἄ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀνά τοὺς αἰῶνες τὰ κύτταρα τοῦ κοινωνικοῦ πυρήνα, χωρὶς κανένα ὑποκατάστατό τοὺς νὰ μπορεῖ νὰ τὰ ἀντικαταστήσει. Μπορεῖ ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωσις νὰ ἐξελίσσεται καὶ ἡ πρόδοσις τῆς κοινωνίας νὰ ἀναπτύσσεται, ὁμως ὁ πυρήνας τῆς παραμένει ὁ ἴδιος, καὶ καμιά ἀπολύτως ἐπέμβασις τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀλλοιώσει, χωρὶς βλάβη στὴν ἴδια τὴν ὀργανωμένη κοινωνία.

Ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκονομία ἀποτενοῦν κατὰ ταῦτα τὴν βάση τῆς κοινωνικῆς ὀργάνωσις τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν οὐσὶα τοῦς ἀπὸ τὴν Κρατικὴν ἐκείνην περιβλήω τοῦ ἱερατείου τῆς, ὅπως καὶ ὁ κάθε ἐργαζόμενος πολίτης, γιὰτὶ «τῷ ἐργαζόμενῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ ὀφείλημα», ἀρὰ ὁ ἐργαζόμενος, καὶ μάλιστα πολλαπλῶς, ἐσθίειτω.

Ἡ στενὴ συνυπαρξὴ Κράτους - Ἐκκλησίας, πέραν τῶν πολλῶν ἄλλων, φαίνεται περὶπρᾶστα ὡς Ἐθνικῆς μας Ἑορτῆς. Στὴν Δημοτικὴς μὴ Πολίτην καὶ τὰ Τραγοῦδιᾳ. Στὴν ἔννοια τὸν Ἑλλήνων τῆς Διασπορᾶς, τὸν πόλεμο τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1940. Πολλὸ δὲ περισσώτερον φαίνεται στίς Θρησκευτικῆς μας μεγάλες Ἑορτῆς τῶν Χριστουγεννίων καὶ τοῦ Πάσχα, καὶ σὲ ἄλλες Κοινωνικῆς ἐκδηλώσεις. Εἶναι λοιπὸν ποτὲ δυνατόν νὰ διαταραχθεῖ αὐτὸς ὁ ἐνδόμυχος πανάρχαιος ἐγκαλισμὸς καὶ συνυπαρξῆς, Κράτους Ἐκκλησίας, καὶ νὰ μίλμε γιὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ δημιουργήσει σοβαρὰ προβλήματα καὶ στὸ Κράτος καὶ στὴν Ἐκκλησία; Γιὰ νὰ σοβαρευτοῦμε λοιπὸν λιγὰ, γιὰτὶ ἀπὸ ἕως ἐξαρτᾶται, ἂν θὰ οἰκοδομήσουμε ἡ θὰ κρεμίσουμε...

Ἱστορικὸ/Θρησκευτικὴ ἀναδρομῇ: α' -) Τὸ ἀρχικὸ σχέδιο - θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ ἦταν ἡ υπαρχὴ ΜΙΑΣ ἀνθρώπινης κοινωνίας στὴν ὁποία, κἄτω ἀπὸ τὸ ἀγνῆτον μᾶτι τοῦ Δημιουργοῦ, θὰ ἐβασιλεύουν οἱ Νόμοι τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τῆς Εἰρήνης, μακριὰ ἀπὸ τὰ μίσῃ, τίς δικδικίες καὶ φασκὰ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία (Δευτ. 26,16-19) Κριτ. 2,16-19). Ὅμως, ἡ ἀσυνλόγητὴ ἀνάρωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στὸν Δημιουργὸ τοῦ ἄλλοτε ὄρθον τὴν ἱστορικὴν το πορείᾳ. Ἀρνήθησαν τὸν Δημιουργὸ τοῦ καὶ τὴν βοηθεῖᾳ Του, καὶ ἀναζητήσε βοήθεια ἀπὸ τὸν συνάνθρωπὸ

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΛΥΕΙ ΠΟΛΛΑΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Ἀδύνατος ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας - Κράτους

Γράφει ὁ πρεσβύτερος **Εὐστάθιος Κολλάς**, Ὁρθόδοξος Θεολόγος, Ἐκκληκὸς Συνήγορος, Ἐπίμπος πρὶδρος Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος

τοῦ, τὴν Ἑξουσία - Κράτος, «**δὸς ἡμῖν βασιλεῖα δικάζειν ἡμᾶς**», (Α' Βασ. 8, 5-22).

Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα διαποτίζει, ἀναμοχλεῖται καὶ συγκλονίζει τὰ μύρια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τελεῖ σὲ στενὴ σχέση καὶ συνάρτηση πρὸς τὴν ἄλη προσωπικότητά του, καὶ τὸν τρέφει πνευματικᾷ. Διὰ τῆς θρησκείας ἐπιβάλλεται τὸ αἴτημα τοῦ ΑΓΙΟΥ-ΒΑΛΕΤΑ στὴν ἀνθρώπινη συνείδηση, καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε πανανθρώπινο αἴτημα, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν παραβάλλουμε τοὺς Ὁμηρικούς ὕμνους, τὰ Βεδικὰ ἄσματα, τοὺς Ἰουδαίους Ψαλμούς, τίς Χριστιανικῆς Ὠδῆς, ἀλλὰ καὶ τίς διάφορες ἄλλες ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅπ εἶναι ἐντελὺς λαθεμένη, ἐκπαίδει οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες ἐκπαίδει ἀρχόντας καὶ καθοδηγούνται ἀπὸ δύο μεγάλους Θεσμούς, τὸν ἐπίγειο Κρατικὸ, καὶ τὸν Ὀυράνιο Θρησκευτικὸ. Πρὸς τοῦτο ὁ ἱστορικὸς Πλούταρχος δηλώνει μὲ κατηγορηματικότη, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συναντησὶ κανεῖς, πό-λεῖς ἀτεχνίστους, ἀβασιλεύτους, ἀγρᾶμστους, χωρὶς νόμους ... ἀλλὰ πόλεις ἀνέριους («**χωρὶς ἱερᾶ**») δὲν θὰ συναντησε: «**Εὐροῖς δ' ἂν ἐπίων πόλεις ἀτεχνίστους, ἀγρᾶμστους, ἀνευ νόμων... ἀνέριους δὲ πόλεως καὶ ἀθέου οὐδεὶς ἐστίν, οὐδ' ἐστὶ γε-γοννὺς θεατῆς**», (Πλούταρχος πρὸς Κολύμην).

Ὁ Ἀριστοτέλης δηλώνει ὅπ διὲν γνωρίζει **κοῦδεν ἐθνὸς ἀθεον**. Ὁ Κίκερων τοῖνις ὅπ «**δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινον γένος, πολιτισμένον ἡ ἀπολιτιστον, ποὺ νὰ μὴ γνωρίζῃ, ὅπ ὀφείλει νὰ ἔχει θεὸν τινα**». Καὶ ὁ Σενέκας μὲ κατηγορηματικότη δηλώνει, ὅπ «**ἡ περὶ θεὸν ἰδεά εἶναι ἐμφυρὸς στὸν ἀνθρώπινον**». Ἀνάλογα λέ-νουν καὶ οἱ ἱστορικὸι Τάκιτος καὶ Πολύβιος. Κλασικὸ ὅμως εἶναι τὸ λεγόμενο ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ, βιο-γράφου καὶ φιλοσόφου Πλούταρχου, ὁ ὁποῖος δηλώνει καὶ αὐτὸς κατηγορηματικᾷ:

«**Εὐροῖς δ' ἂν ἐπίων καὶ πό-λεις ἀτεχνίστους, ἀγρᾶμστους, ἀβασιλεύτους, αὐόικους, ἀκριή-μστους, νομισμᾶτος μὴ δεομέ-νας, ἀτεπίρους θεάτρων καὶ γυμνασίων, ἀνέριου δὲ πόλεως καὶ ἀθέου, μὴ χρωμένους εὐχαῖς, μὴδὲ ὄρκους, μὴδὲ μαντεῖαις, μὴδὲ θυσίαις ἐπ' ἀγαθῶς, μὴδὲ ἀποτροπᾶς κακῶν, οὐδεὶς ἐστίν οὐδ' ἐστὶ θεατῆς...**».

Ἐπίσης, πολλὴ χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ τὸ λεγόμενο τοῦ μεγαλύτερου ἀθέου Βολτέρου, ὁ ὁποῖος λί-γο πρὶν ἀποβιώσῃ εἶπε: «**Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε θεός, θὰ ἐπρεπε νὰ τὸν ἐπινοήσουμε**».

Τὴν ἀρρηκτὴν συνεργασίᾳ Ἐκκλη-σίας - Κράτους ἐνυθέτησαν καὶ οἱ Θεοφόροι ἅγιοι Οἰκουμενικοὶ Πατέ-ρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καὶ τὴν ὀρθοδόξησιν μὲ Οἰκου-μενικούς θεοὺς καὶ ἱεροὺς Κανόνες (58 καὶ 104 Σύν. Καρθανένης).

Αὐτὸν τὸν Θεο/Αποστολικὸ καὶ Πατερικὸ/Παραδοσιακὸ ἀρρηκ-τὸ δεσμό, τὸν **ΣΙΑΜΑΙΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ**, Ἐκκλησίας καὶ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐπιβάλλεται νὰ διατηρη-θοῖμε, καὶ τὸν προσατείσουμε «ὡς κόρην σφραλισμῷ», ὅπως ἀκριβῶς μᾶς παραδόθηκε, ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνονται προκλήσεις ἐκτέ-ρασιν, ἀλλὰ μὲ τὴν υπαρχὴ ἀγαστῆς συνεργασίας Ἐκκλησίας Κράτους. Δηλαδή οἱ δραστηριότη-τες ἀμφοτέρων νὰ περιορίζονται αὐστηρῶς στὰ «καθ' ἡμᾶς», συν-ταρμόμενοι στὸ τοῦ Κυρίου, «**τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ... ἐκαστος ἐρ' ὡ ἐτάχθη**».

Νὰ γίνει λοιπὸν **λιαν σαφὲς** στὸν ἱερατὸν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸ πάντων στοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς ἀσπώτους ἱερομονάχους στὸν κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ στοὺς κείσα-ροπατῆδες, νὰ περιορίζωνται, αὐστηρῶς, μόνον στὰ Θρησκευτι-κὰ τοὺς καθήκοντα. Ἰδίως αὐτὸ ἀπευθύνεται σὲ ἐνίους Μητροπολί-τας ποὺ ἐμφανίζονται «**ὡς ἄλλοι θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς**». Καὶ αὐτὸ νὰ γίνε σαφές, γιὰτὶ ὁ λόγος τοῦ ζῶντος Θεοῦ εἶναι **λιαν σαφὲς** καὶ κατηγορηματικὸς: «**οὐδεὶς στρατευόμε-νος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τὸ στρατολο-γῇσαντ ἀρῆσθ**» (Β' Τιμῆ. 2, 4).

Ἀπὸ τὰ ὅσα ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω, καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ ὑπονοούνται, συνάγεται ἀβίαστα τὸ συμπέρασμα, εἰ εἶναι ἀδιανόη-τον, ἀκόμη καὶ στὸν πλὴν εὐφάν-ταστον, νὰ γίνε ποτὲ πραγματικό-τητα ὁ χωρισμὸς τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ ἐνδόξο Ἑλλη-νικὸ Κράτος. Τοῦτο μόνον κεφαλὴς λοπβαρδὸς Ἐθνικὸ/Θρησκευτικὸν περιεχομένου θὰ μπορέσουν, νὰ ἀποτολήσουν αὐτὴ τὴν διάσπαση τοῦ σφικταγκαλίσματος Ὁρθοδό-ξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ποὺ ἂν ποτὲ συμβεῖ, θὰ δημιουργήσει σοβαρὰ προβλήματα στὸ ἐνδόξο καὶ εὐλο-γημένον καὶ Θεοβαλυσμὸν Ἐθνὸς μας. (Λοῦαν. 12,10-23).

ΛΟΙΠΟΝ. Συνέλληνες: «**Οἱ καιροὶ οὐ μενοῖται, καὶ οἱ ἀπερισκε-ψίεις δὲν οἰκοδομῶν, κρεμίζο-νται. Απαταιλεῖται Μεγάλῃ προσ-οχῇ καὶ Σεβασμῷ τὰ Ἀρχαῖα Ἐθῇ Κρατεῖται**».

Μπορεῖς νὰ βοηθήσης κ' εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου, ἂν θελήσης. Γράψε κ' εἰς ἕνα ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ.

Παπικαὶ καινοτομίαι εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος

Τοῦ **πρωτοπρεσβ. π. Ἀγγέλου Ἀγγελσκοπούλου**, ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς

(2ov)

Δ) Ἡ νέα θεώρησις τοῦ Βαπτίσματος

Ἡ βάση τῆς νέας ἐκκλησιολο-γίας⁴⁸ τοῦ Παπισμοῦ βρῖσκεται στὴν ἐγκύκλιον Ἐπίταμ Sint (1995) τοῦ ἀρεσιάρχη Ὑποπῆ Ἰωάννου Παύ-λου II, ὁ ὁποῖος ἐπαναδηλώνει τὴν οὐσιαστικὴν διδασκαλίαν, ποὺ πρω-τοδιατυπώθηκε στὸ Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ (Unitatis Redinte-gratio). «**Ἡ ἀναγνώριση τῆς ὀδε-λότητας μας δὲν εἶναι ἐπακόλουθο μᾶς μεγαλόκαρδης φιλανθρωπίας ἢ ἐνὸς ἀόριστου οἰκονομικοῦ πνεύ-ματος. Ἐχει τίς ρίζες τῆς στὴν ἀνα-γνώριση τοῦ ἐνὸς Βαπτίσματος** καὶ στὸ ἐπακόλουθο καθήκον πρὸς *δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἐργοῖς Αὐτοῦ*. Ἡ *Ἐκδύθυνση γιὰ τὴν Ἐφαρ-μογὴ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Τύπων πε-ρὶ Οἰκουμενισμοῦ ἐκφράζει τὴν ἐπιτί-δα ὅπ τὸ βάπτισμα δὲ ἀναγνωρί-σθαι ἀμοιβαῖα καὶ ἐπίσημα*. Αὐτὸ εἶναι καὶ πρὸςσοτέρω ἀπὸ μία οἰκουμενικὴ πράξις ἔνεκεν. Συν-ιστᾶ μία βασικὴ ἐκκλησιολογικὴ δι-λωση»⁴⁹.

Σύμφωνα μὲ τὸ Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ καὶ **σχετικὰ μὲ τὸ βάπτισμα**, «ὁ ἀνθρώπου, ποὺ πι-στεύουν στὸν Χριστὸ καὶ ἔχουν πραγμᾶτι Βαπτισθεῖ» θεωροῦνται ὅπ βρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τὴν «Καθολικὴ Ἐκκλησία» (τὸν Πατι-σμοῦ) ἀκόμη καὶ ἂν «αὐτὴ ἡ κοινωνία εἶναι ἀτέλής» (3α). Ἐάν, λοιπὸν, ἐκείνοι, ποὺ Βαπτισθῆκαν Χριστι-ανοί, πραγματικὰ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τὴν «Ἐκκλη-σίαν» (Παπισμὸ), ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι, κατὰ κάποιο τρόπο, μόνον σὲ «μερι-κῇ» κοινωνία, ἐπειταὶ ὅπ ὅχι μόνον μερικὰ, ἀλλὰ «πολλὰ στοιχεῖα καὶ χρίσματα», ποὺ οἰκοδομοῦν καὶ δί-νουν ζωὴ στὴν Ἐκκλησίαν» (Πατι-σμοῦ) ὑπάρχουν ἐκτός τῶν ὁρατῶν ὀρίων. Ἐκεῖνα τὰ «στοχεῖα» περι-λαμβάνουν «τὸν γραπτὸ λόγον τοῦ Θεοῦ», τὴν «ζωὴ τῆς χάριτος», «τὰ ἐσωτερικὰ δώρα τοῦ Ἁγίου Πνεύ-ματος», καὶ ἀρκετὰ ἄλλα (3β).

Σύμφωνα μὲ τὴν λατινικὴ διδα-σκαλία, πρὶν τὴν Β' Βαπκανὴ ψευ-δοσύνοδο οἱ Παπικοὶ πίστευαν ὅπ τὸ βάπτισμα ὠφελεῖ γιὰ τὴν ἀφεση τῶν ἁμαρτιῶν μόνον ἐνὸς τῆς ἐνό-τητας τῆς Ἐκκλη

ΝΑ ΑΦΥΠΝΙΣΘΟΥΝ ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὡς παραμένει στὸν οἶκο του.

Νὰ τὸνίσουμε γιὰ τὸν Ὀρθόδοξο δὲν εἶναι νὰ μιλήμε διαρκῶς ἐναντίον τοῦ Πατισμοῦ, καλῶς βεβαίως, ἀλλὰ νὰ πράξουμε τὰ δικά μας ἔργα. Καὶ τότε μόνον ὁ Πατισμὸς θὰ καταδικαστῇ καὶ θὰ ἐξαφανισθῇ, διότι εἶναι καταστροφικὸς καὶ αὐτοκαταστροφικὸς μὲ τὰ ἔργα του καὶ τὴς ἐπιλογές του.

Δύο, κατὰ τὴν γνώμη μας, εἶναι οἱ κυριώτεροι τομεῖς γιὰ νὰ πεταχῆματα τῆς Ὀρθοδοξίας. **Πρῶτον** νὰ **ἀφυπνίσαι** τὴς **Ἐκκλησίας**, ποὺ λόγω τῶν ιστορικῶν γεγονότων προσωρινῶς βρισκόνται ἐν ὑπνώσει. Δηλαδή νὰ «ἐγνύνηται» τὴς Ἐκκλησίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου, ποὺ βρίσκονται δεξιὰ μας ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Αἴγαιο. Νὰ τὴς ἀναυστήσῃ πραγματικά καὶ νὰ τὴς φερῇ ἀπὸ τὴν ἀφάνεια στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐκ παραλλήλου, νὰ ἀφυπνίσαι καὶ τὴς ἄλλες Ἐκκλησίες ποὺ βρίσκονται συμμετρικά ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδή ἐκείνες τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδας. **Δεύτερον**, νὰ ἀνοίξῃ τὰ **φτερά** τῆς **ἱεραποστολῆς** τῆς πολυάνθρωπης κοινωνίας τῶν ἐξ δισεκατομμυρίων τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν καὶ Ἀφρικανικῶν λαῶν, δηλαδή τῆς Κίνας, τῶν Ἰνδίων, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Νοτίου Ἀσίας, τῶν Ἀραβικῶν λαῶν καὶ τῆς Ἀφρικής.

Οἱ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὴν ταπεινὴ μας γνώμη, θὰ πραγματοποιηθῶν αὐτὰ τὰ πετάγματα εἶναι καθαρὰ καταγεγραμμένοι στὰ Ἱερά Ὑπουργεῖα καὶ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Πνευματικὴ Παράδοση.

Β΄ Οἱ Μητροπολίται νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις των εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν

Τὸ «ἐγνύνημα» τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας

Ὅταν μιλήμε γιὰ τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι συγκλονίζεται ἡ καρδιά μας ἀπὸ ἐθνικὴ καὶ χριστιανικὴ εὐαισθησία. Ὅμως, δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ, γιὰ νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ πρέπει. Ἡ «Ἐπιτάφιος Ἀγνήνη» τῆς Ἀποκαλύψεως φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀποσπρηθῇ ἐδῶ καὶ σχεδὸν ἐκατὸ χρόνια. Ὅχι δὲν ἔχει σβῆσει, γὰρ ὅσους μποροῦν νὰ δοῦν βαθεῖα καὶ οὐσιαστικὰ τὰ πράγματα, Ζηνοκρίοι φηλορὰ καὶ μουσικά καὶ ἀναμένει τὴν στιγμή τῆς δημοσίας ἐπεφανερνώσεως τῆς.

Ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι ἐκεῖ υπάρχουν οἱ Κρυπτοχριστιανοί, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀντιπνεύσουν τὸν ἐλευθερὸ ἀέρα τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ ἀκόμη, στὸν ἴδιον χώρο υπάρχουν οἱ Ἀλεβίτες, τοὺς ὁποίους οἱ Σουνίτες Μουσουλμάνοι ἀποκαλοῦν «μικροὺς Χριστιανοὺς». Τὸ φαινόμενο τοῦ Ἀλεβιτισμοῦ δὲν εἶναι χριστιανισμός, ἀλλὰ εἶναι ἕνας κρυφός, ἐν ἀνομορίῃ, ἐν ἀναστολή καὶ ἐν ὑπνώσει παράλληλος καὶ παράδοξος «Ἑλληνησμός».

Υπενθυμίζουμε ὅτι, στὸ βιβλίο τοῦ Στρατηγοῦ Φ. Φραγκοῦλη μὲ τίτλο «**Ποιά Τουρκία; Ποιοὶ Τούρκοι;**», μὲ ἐνῆνεργα καταδεικνύει ὅτι στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει Τουρκία μὲ τὰ πολισμακὰ καὶ θρησκευτικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ διέπτοντος ἑνα ἔθνους.

Οἱ «Τούρκοι», δὲν ἔχουν ἐθνικὴ, ἀλλὰ θρησκευτικὴ συνείδησι. Ὅταν κάποιοι γίνονταν μουσουλμάνοι, γινόνταν ἁμέσως καὶ Τούρκοι. Ἐπομένως, ἐὰν ἀλλάξῃ ἡ Μουσουλμανικὴ συνείδησις, δὲ ὅσοις ἀκόμη ὑπάρχει, θὰ ἀλλάξῃ καὶ ἡ ἐθνικὴ τοῦ συνειδήσεως μετὰ τῆς δημοσίας.

Στὴν σημερινὴ λεγομένη Τουρκία ὑπολογίζονται γύρω στὰ δώδεκα ἑκατομμύρια οἱ κρυπτοχριστιανοί, σὲ εικοσιπέντε ἑκατομμύρια οἱ ἔχοντες Ρωμαϊκὴ συνείδησι καὶ ἄλλα εἰκοσι ἑκατομμύρια οἱ Ἀλεβίτες μὲ τὴν μικτὴ συνειδησιακὰ τοῦς θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ κατάσταση.

Ἐπιπροσθέτως, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, ὁ κυριώτερος τῆς «Τουρκίας» εἶναι ἕνας Πόντιος, ὁ Ρ. Τ. Ἐργιάν, ἕνας ἐγγόνιος Καπετανίου τὸν ἀνάρτητο, ποὺ εἶχε ὠργανώσει ὁ Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρυσάνθος καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Γιὰ τὸν Ρ. Τ. Ἐργιάν οἱ κορυφαῖοι πολιτικοὶ τῆς «Τουρκίας» δημοσιοποιοῦσαν μὲ νόημα μὴ ἀόληλ καὶ φοβερὴ μουσικὴ πραγματικότητα: «Αὐτός (ὁ Ρ. Τ. Ἐργιάν) εἶναι ὁ πῖο **ἀγιος προ-βόκατορας** ὢλων τῶν ἐποχῶν». (Νη-βλέ! Μπασιτζελί, πρέσβος ἐθνικιστικῶν κόμματος Τουρκίας). «Αὐτὸς εἶναι τὸ νομίμερο ἑνα προβόκατορας». (Κι-λιπαρόγλου, Πρόεδρος Κεμαλικοῦ κόμματος, Ἐφημερίς Ἐπενδυτής 16-6-13).

Λοιπὸν, ἐκεῖ στὴν Μικρὰ Ἀσία, ἡ ἐπιμενέμενη ἐπαναστατικὴ ἀφύπνισις τοῦ ἔθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἀσυνειδήτου, ἀποτελεῖ πρόγευμα ἡρωϊκῆς ἀναστάσεως καὶ πνευματικῆς ἐξάρσεως. Γὰ ὁποίους βλέπουν καὶ καταλαβαίνουν, παντοῦ τὴν «Τουρκία» πετιοῦν δικαίωμα καὶ διαγράφονται τὰ πύρινα σχήματα τοῦ Σταυροῦ, ὅπως κατὰ τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἐκκλησία τῆς

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἐβδομαδιαία ἐκδόσις
τῆς Π.Ο.Ε.

**ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ,
ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ**

Ἐγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ

Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν
καὶ τὸ ἔθνος

ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Εἰς τὰ περίπτερά

Κωνσταντινουπόλεως ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ τὴς τεράστιες εὐθύνες τῆς.

Οἱ Μητροπολίται εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις των
Διαβάσαμε σὲ «Τουρκικὰ» ἐντυπο μία φοβερὴ ἀποκάλυψι με τίτλο **«35.000 Σπίτια-Ἐκκλησίες** ὑπάρχουν στὴν Τουρκία». Σύμφωνα μὲ μία συγκλονιστικὴ ἔρευνα-ἄρθρο τῆς τουρκικῆς ἐβδομαδιαίας ἐπιθεώρησης Aksiyon, στὴν γειτονικὴ **μουσουλμανικὴ** Τουρκία ὑπάρ-

Ὁ ἀνακρινόμενος Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Ἀλντίν - Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἀττάλειαν Πισοσίας (Τελεῖται θ. Λειτουργία καθε Κυριακή).

χουν τομολάχιστον περὶ τὰ 35.000 σπίτια μέσα στα ὅποια λειτουργοῦν κατὰ διαστήματα κρυφὰ Χριστιανικὲς ἐκκλησίες (Νίκος Χειλοδάκης, Δημοσιογράφος-Συγγραφέας-Τουρκολόγος).

Ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἀποκαλυπτικὴ δημοσίευσι ἀνακύπτει ἡ ἀδύρκτη ἀνάγκη νὰ «ἐγνύνηται» οἱ ἱεράρες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ σταματημένη «**Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας**» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ σταματημένη «Θεῖα Λειτουργία» τῆς Ἁγίας Σοφίας. Καὶ πῶς θὰ ἀρχίσῃ ἡ «Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας» παρὰ, μὲ τὴν πνευματικὴ δραστηριότητα τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν Κληρικῶν αὐτῆς.

Ἄπαντες οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὀφείλουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴς Ἱερές τοὺς Μητροπόλεις, ὅπως ἔκαμε μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ὁ Μητροπολίτης Πισιδίας κ. Σωτήριος, παρὰ τὴν προχωρημένην τοῦ ἡλικία. Νὰ μεταβοῦν στὶς ἐπαρχίες τους καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐργάζωνται πνευματικά, ἱεραποστολικά, λειτουργικά. Νὰ σταματήσουν νὰ εἶναι **πιουλάριοι Μητροπολίτες** καὶ νὰ καταστοῦν **πραγματικοὶ Μητροπολίτες**. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τρέχουν στὰ πανηγύρια τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νὰ τρέξουν καὶ νὰ συμμετάσχουν στὸ μεγάλο Πανηγύρι τῆς Ἀμικλησίας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τρέχουν στὰ κοιμητήρια καὶ στὴς κηδεῖες τῶν μεμνησθέντων τῆς Ἑλλάδος, νὰ τρέξουν νὰ βιώσουν τὴν ἀφύπνισι τοῦ Ἑλληνησμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ τῆς Ἰωνίας, ποὺ βρίσκεται σὲ λήθαργο. Βεβαίως, ὅσοι ὡς ἄνθρωποι ἀδυνατοῦν ἢ καὶ φοβούνται, δικαίως ἢ ἀδικως, νὰ παρασπῇθον καὶ νὰ παραδώσουν τοὺς θρόνους τους σὲ ἄλλους κληρικούς, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ αἷμα νὰ ρεῖ ὁ πύρινος ποταμὸς τῆς ἐνθουσιώδους πίστεως.

Συνάμα, σύμπτασα ἡ Ἱεραρχία τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Ἱ.Σ.Ι.) καὶ ἐκλέξῃ καὶ νὰ χειροτονήσῃ νέους ἐνάρετους καὶ πύρινους Μητροπολίτες γιὰ ὅσες Μητροπόλεις εὐρίσκονται ἐν χρεῖα. Νὰ χειροτονηθοῦν Μητροπολίτες Σμύρνης, Ἐφέσου, Καισαρείας κ.τ.λ..

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ συνδράμῃ οὐσιαστικὰ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ ἐπανάστασι. Νὰ παραχωρήσῃ, σὲ πρῶτῃ φάσι **τριακοσίους ἐθελοντὲς** δυναμικούς καὶ πνευματικούς κληρικούς. Ἀπὸ αὐτούς, οἱ ἐκατὸ ἄς μεταβοῦν στὴν Μικρὰ Ἀσία, οἱ ἄλλοι ἐκατὸ στὴν Ἱταλία καὶ οἱ ἑτεροὶ ἐκατὸ στὴν Ἄνω Ἀνατολή, Κίνα, Ἰνδίες, Ἰαπωνία, Νότιο Ἀσία κ.τ.λ. (300-100+100+100).

Σ' αὐτὸ τὸ Πανηγύρι ὀφείλει νὰ συμμετάσχῃ καὶ ἡ πνευματικὴ ἀριστοκρατία τῆς Ἐκκλησίας, οἱ «Μοναχοὶ τῆς πίστεως», οἱ Μοναχοὶ καὶ οἱ Μοναχές. Νὰ ἀνασταταθοῦν, ὡς σύλλογοι καὶ ἀρχαί, τὰ Ἱερά Μοναστήρια τῆς Μονῆς Σουμελά, τῆς Καπαδοκίας, τοῦ Οὐλμυῦ τῆς Βιθυνίας κ.τ.λ., καὶ κατὶνὰ νὰ μεταβοῦν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ οἱ νεοσύστατες ἀδελφότητες. Μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς παγκοσμίου ἐλευθερίας κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὴς παρεμποδίσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ὁραματισμὸ τοῦτέστι πρᾶγματὸς ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουν, οὐτε καὶ κατανοοῦν. Ὁ περιλήψεις «Ἑλὴν Ἡρηνικός ὠνόμαρος Κυριάκος (Δομνικός) Θεοκόπουλος (El Greco) δὲν δίστασε σὲ πινάκο τῶν νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσι τῶν κηρίων, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴς καλλιτεχνικῆς τὸ ἀνάγκης, ὅταν ἐξωγράφισε τὸ Τελεθό, τὴν Πρωτεύουσα τότε τῆς Ἰωνίας. Καὶ ἔμεινε νὰ ἀλλάξουμε τὰ «Κτίρια» καὶ τὰ «Συστήματα» φηγάζοντας **Οὐράνια Ποιητάματα** καὶ Αἰώνιες Πνευματικὰ Πατρίδες.

Οὐτόπτες... θὰ μᾶς πτοῦν μερικοὶ πεσιμιστὰ καὶ φοβικοὶ ἀδελφοί. Λάθος μένει! Διότι «ἡ οὐλοπτία ἀποτελεῖ τὸ πρόγευθι τῆς πραγματικότητος» καὶ μάλιστα ὅταν συντελεῖται μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Γ' Ἱεραποστολικὴ κατανομή τῶν ἐξ δισεκατομμυρίων ἀνθρώπων τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς Ἀυτοκέφαλους Ἐκκλησίας

Νὰ διαμοιρασθῶν καὶ οἱ μεγάλοι Πληθυσμοὶ τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴν Κίνα γίνε-ται μία μεγάλῃ ἀνοδος τοῦ Χριστιανισμοῦ. **Σαράντα χιλιάδες** (40.000)

Κινέζοι γίνονται Χριστιανοὶ **κάθε ἡμέρα**, δηλαδή, δέκα τέσσερα ἑκατομμύρια (14.000.000) τὸ χρόνο. Δυστυχῶς, ἐκεῖ ἡ Ὀρθόδοξο ἄπεισὶ σὲ σχεδὸν παντελώς, διότι μερικοὶ διεκδικοῦν ἐξουσίες μοναδικότητος.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλό καὶ πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἡ Ἀποστολικὴ παράδοσι, ἀφοῦ εἴμεθα μίαι Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, κατὰ τὸ σύμβολο τῆς πίστεως. Τούτεστι νὰ διαμοιρασθοῦν οἱ περιοχές τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς διὰ κληρώσεις, ὅπως διαμοιρασθῇ ὁ κόσμος ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους. Ἡ διὰ κληρώσεως διανομὴ βάσει τοῦ Ἱεροῦ Ευαγγελίου νὰ γίνῃ μεταξύ ὢλων τῶν Ἀυτοκεφάλων καὶ αὐτόνομων Ἐκκλησιῶν τῆς Ὀρθοδοξίας. Σημειώνουμε δὲ πῶς, οἱ πολυπληθέστατες πόλεις (Πεκίνο, Τόκυο, Νέο Δελχί, κ.ά.) πρέπει νὰ καταστηθοῦν σὲ ἀνάλογα κομμάτια καὶ ἐκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία νὰ λάβῃ διὰ κλήρου τὸ δικὸ τῆς ἀγρὸ πνευματικῆς διακονίας.

Ὅταν βεβαίως ἀργότερα αὐτὲς οἱ περιοχές ἀποκτήσουν τὰ ποινικά τους καὶ τοὺς ποινέμενους, τότε θὰ ἐνοπισηθοῦν καὶ θὰ καταστοῦν Ἀυτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Ἐτσι θὰ ἔχομε τὸν **Ἀρχιεπισκοπικὸ Πεκί-νου** καὶ πάσης Κίνας, τὸν **Ἀρχιεπισκοπικὸ Τόκυο** καὶ πάσης Ἰαπωνίας, τὸν **Ἀρχιεπισκοπικὸ Νέου Δελχί** καὶ πασῶν τῶν Ἰνδίων κ.λ.π.

Ἰσως κάποιοι νὰ εἴπωσι ὅτι αὐτὸ ἀντιβαίνει στὴν Ἀποστολικὴ παράδοσι, ἀφοῦ οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβαν μίαι περιοχὴ ἑκάστος. Αὐτὸ ἀπέτελεσε τὴν γενικὴ πρακτικὴ κατεῦθυνσι, ἀλλὰ δὲν ἐμπόδιζε τὸν νεοσύστατο χριστιανισμό νὰ ἀπλώσῃ τὰ πέρα τοῦ παντοῦ μὲ ὁραματικὰ βήματα. Ἐτσι, στὴν Ἑφεσο καὶ Μικρὰ Ἀσία βλέπουμε νὰ ἀναλαμβάνω-ν τὴν εὐθύνη τοῦ Ευαγγελισμοῦ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐαγγελίζει τὴν πόλιν καὶ ὅλη τὴν Μικρὰ Ἀσία, καὶ μάλιστα ὡς πνευματικὸς πατὴρ γράφει ἐπιστολὰς πρὸς τὴς περιοχές αὐτῆς (πρὸς Ἐφεσίους, πρὸς Γαλάτας, πρὸς Κολοσσαεῖς). Στὴν Ρώμην κατέβησαν καὶ ἐργάζονταν ἱεραποστολικάς, τὸσόν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅσο καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος.

Νὰ διαμοιρασθοῦν καὶ οἱ πληθυσμοὶ τῶν Ἀραβικῶν λαῶν καὶ τῆς Ἀφρικής

Ἀκριβῶς ἡ ἴδια κανονικὴ ἱεραποστολικὴ δράσεως, πρέπει νὰ γίνῃ μεταξύ τῶν Ἀυτοκεφάλων καὶ Ἀυτονομῶν Ἐκκλησιῶν καὶ γιὰ τὴς δύο ἄλλες μεγάλες περιοχές, ἴτοι τῶν **Ἀραβικῶν** Ἑθνῶν, τῆς **Περσίας**, τοῦ **Ἰράκ**, καὶ τῶν **Αφρικανικῶν** λαῶν.

Εἶναι προφανές ὅτι τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν ἰσλαμικῶν λαῶν δὲν δύναται νὰ ἀναλβῇ μόνον τοῦ τῶν ζωντανῶ Πατριρχεῖο Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν Δαμασκὸ. Σὲ περιοχές μὲ φοβερὰς βίαιες συγκρούσεις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατανομή περιοχῶν στὰ κατάλληλα Ὀρθόδοξα Ἐθνή, ποὺ ἔχουν καλύτερες προσβάσεις ἀνά χώρα.

Κατανοητὸ ἐπίσης εἶναι ὅτι τὸ πανάγιον Πατριρχεῖο Ἀλεξανδρείας, παρὰ τὴς τεράστιες προσπάθειες δὲν δύναται νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὸν ἐκχριστιανισμό τῆς Μαύρης Ἡπείρου.

Ἐπομένως, καὶ στὴς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ἡ ἐνεργοποίησις ὢλων τῶν «Ἀποστόλων», τῶν διαδοχῶν τους ποὺ ὑπηρετοῦν στὴς Ἀυτοκέφαλες καὶ Αὐτόνομες Ἐκκλησίες τῆς Ὀρθοδοξίας.

Δ' Συνεργασία τῶν Ὀρθοδόξων ἐθνῶν Ἑλλάδος, Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας

Τὸ ἐλεύθερον Ἑλληνικὸν Κράτος νὰ μὴ ἀσχοληθῇ μόνον μὲ τὴν οἰκονομικὴν καὶ μικρόπνοον ἔξωτερικὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἀιωνίαν Ἐξωτερικὴν Ἱεραποστολήν

Αὐτὴ τὴν προσοπτικὴ πρέπει νὰ βάλλῃ ὡς στόχο ὁ Ἑλληνισμός, κινητοποιήσας ὅμως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χριστιανικὰ ἔθνη, τὴν Ρωσία, τὴν Σερβία, τὴν Ρουμανία, τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν Γεωργία.

Τὸ ἔθνος νὰ ἐνεργίσῃ ὅπως στὸ Βυζάντιον, ὅπου οἱ Ἀυτοκράτορες συνεργαζόμενοι μὲ Ἁγίους Πατριάρχες νὰ δώσῃ πραγματικὸ ὄραμα στὸν εὐσεβεῖ λαὸ μας. Διότι δὲν εἶναι ὁραμα οὐτε οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οὐτε οἱ Ἑυρωπαϊκοὶ ἔγνοις. Οἱ Ἡγέτες, Πνευματικοὶ καὶ Πολιτικοὶ νὰ συνεργασθῶν μεταξύ τους. Ὅπως τ.τ. οἱ Ἀυτοκράτορες [Μιχαήλ (842-867 μ.Χ.), Βασίλειος Α' ὁ Μακεδὼν (867-886 μ.Χ.) καὶ Λέων ΣΤ' ὁ Σοφός (886-912 μ.Χ.)] συνεργάσθησαν μὲ τὸν Ἅγιο Φῶν τὸν πῖο Μέγα.

Ὁ Ἅγιος Φώτιος ἔκαμε «πνευματικὸν τὸν τέκνον» τὸν Βασίλη τῆς Βουλγαρίας Βόγορον, τὸν μετέπειτα Ἅγιο Μιχαήλ, ποὺ ἐκίνησεν ὡς ἐπίγειος Βασίλειος καὶ ἐκκομήτῃ ὡς Μοναχός. Μάλιστα δὲν τοῦ ἀπέστειλε, ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς παραινεντικό δικόμιο, μὲ τὸν τίτλο «**Ὁ Ἡγεμῶν**», ποὺ τὸ τί πρέπει νὰ πράττουν κατὰ Θεὸν οἱ Ἀρχόντες, ὥστε νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ ἔργο τους.

Ὁ Ἅγ. Φώτιος προσφωνεῖ τὸν Βασίλη Ἅγιο Μιχαήλ μὲ πολὺ τρυφερά λόγια, ποὺ φανερώνουν ὅλη τὴν εὐαισθητὴ πατρικὴ τοῦ φροντί-δα. Λόγια ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὸ γεγονός ὅτι ἡ πνευματικὴ γέννησις τοῦ Βασιλίᾳ Ἁγ. Μιχαήλ ὑπῆρξε ἔμπανος καρπὸς τῶν ἐνενεργειῶν τοῦ Πατριάρχου: «**Περισφραζόμεθα καὶ ἡγαπημένους υἱεὶς ἡμῶν**», ... «τῶν ἐμῶν **πνευματικῶν υἱῶν**» καὶ ἐγένεσεν καὶ γνήσιον **γεννημα**. **Α.Ο.Κ.**

Μεθοδικὴ ἡ προετοιμασία διὰ τὴν πανθρησκείαν Θεοσοφισταὶ καὶ μασόνοι εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ἔξεκίνησε ἀπὸ τὸν «ἀρχηγόν» τοὺς, τὸν **Ἄλλαν Καρντέι**, ἐδῶ καὶ 124 περίπου χρόνια. Διαβάζουμε περὶ αὐτοῦ τὰ ἀκόλουθα:

«**Συνέλαβε** **πρώμια** (ὁ Ἄλλαν Καρντέκ) **τὴν ἰδέαν θρησκευτικῆς τινος μεταρρυθμίσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡρώσθη σιωπηλῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καθορθῇ τὴν ἐνοπιότη- ἡν τὸν θρησκείων, ἀλλ' ἔσπε- ρεῖτο τότε τοῦ ἀπαραίτητου στοι- χείου πρὸς λύσιν τοῦ μεγάλου τούτου προβλήματος.**

Ὁ πνευματισμὸς ἤλθε κατό- πιν, ἴνα τὸ προσφέρῃ καὶ τῷ ἀναποσιτώτῃ εἰδικὴν διευθύν- σιν εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τοὺς σκο- ποὺς τοῦ...».

Ὡσαύτως διαβάζουμε σὲ πνευ- ματιστικὸ ἐντυπο καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«**Ἀνατέλλει μίαι καὶ μόνῃ θρη- σκεία εἰς τὴν ἀνθρωπότητα... Ἡ θρησκεία αὐτὴ τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ ἀνθρώπινα δόγματα καὶ τὰ ἐπα- κόλουθα αὐτῶν**»⁴.

Οἱ θεοσοφισταὶ ὑπὲρθεματίζουν...

Οἱ ἐκ τῶν πρωτοπόρων γιὰ τὴν ἐπέλευσι τῆς παγκόσμιας θρη- σκείας θεοσοφιστῆς, γράφουν σχε- τικῶς:

«...μιά νέα ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, **βγαλμένη μέσα ἀπὸ ὅλες τῆς θρησκείας καὶ τοὺς πνευματι- κούς ὁμίλους, θὰ τερματισθῇ ἐνω- μένῃ τὴν μεγάλη αἴρεσι τῆς χω- ριστικότητος** (τὴν ὑπὲρ τῆς ἀνεξάρ- τηθ θρησκείων)...».

Τὰ ἴδια καὶ οἱ ροδόσταυροὶ ἐπι- δίδωκαν καὶ προσωθοῦν, μίαν ἀχρωμ, ἀκαθόριστι καὶ μετῡδε- μέν θρησκεία. Γράφουν: «**Τὸ ἔργον τῶν ροδόσταυρῶν** (εἶναι) **ἡ διευθύνσις τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν μὴ δογματικὴ θρη- σκεία...**».

Καὶ ἕνας Ἰνδὸς Γκουρού τὰ ἴδια ἐδίδαξε, τὰ ἴδια ἤθελε, τὴν ΜΙΑ πα- κόσμια θρησκεία προώθησε καὶ αὐτός, ἴδου τί διαδίδουμε:

«Ὁ Βιβεκάναντα, ἕνας Ἰνδὸς φιλόσοφος, ποὺ γεννήθηκε στὴν Καλκούτα (1863 - 1909), προτείνει παγκόσμια θρησκεία, ποὺ θὰ συγκεντρώνηθῃ ὅλα τὰ «πίστευα» τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος (...)

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου διαμέ- νει γενόμενος ἀπόστολος παγ- κοσμίου Ευαγγελίου, ἔρχεται στὴν Ἀγγλία τὸ 1895 καὶ 1896 (...) **Τὸ 1899 ἐπιστρέφει στὴν Ἀύ- σι, στὴ Μασσαλία, Γαλλία, Ἀγγλία, Ἀμερική, καὶ τὸ 1900 ζα- νταπνίρει τὸ δρόμο τῆς Ἰνδίας διασχίζοντας τ**

Σεβ. Μητρ. Ἄρτης: Αἱ Ἱ. Μοναὶ καὶ αἱ Σκῆται εἶναι τὰ ἀληθινὰ Πανεπιστήμια

Ὁ συνετός καὶ πνευματικὸς Ἱεράρχης ἐφώρτασε με ἀπόλυτον κατάνυνση τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Παΐσιου με τὸν ὁποῖον συνεδέετο. Τὸ μῆνιμα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁσίου εἶναι διὰ δὲν εἶναι οἱ ἄγιοι ποὺ χρειάζονται Πανεπιστήμιον ἀλλὰ τὰ Πανεπιστήμια, καὶ ἰδιαίτερος αἱ Θεολογικαὶ μας Σχολαί, χρῆζουσιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν Ἱ. Μονῶν. Ὅπως ἐπιληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Ἀρτῆς τῆς 13ης Ἰουλίου 2015:

«Πληθὺς πιστοὺ λαοῦ βρέθηκε τὸ Σάββατον τὸ ἀπόγευμα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Θεοτοκίῳ, ὅπου ὁ Μητροπολίτης Ἀρτῆς κ. Ἰγνατίος χοροστάτησεν στὸν Ἑσπερινὸ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείου.

Ὁ Ἑσπερινὸς τετέλεσθη στὸ νέο παρεκκλήσιον τῆς Μονῆς, ποὺ ἀνηγέρθη σὲ πολὺ σύντομον χρόνον πρὸς τιμὴ τοῦ Ὁσίου Παΐσιου καὶ κοσμεῖ πλῆτον τὸν περὶβάλλοντα χώρo τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ Σεβασμιώτατος τὴν Κυριακὴν τέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ ναοοῦ καὶ τὰ λόγo αὐτὸ πρὶν τὸν Ἑσπερινὸ μετέφερε καὶ ἐναπόθεσε ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τρα-

ΕΚΥΟ: Ἀναλθῆται τῆς κ. Ἀρβελέρ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν με ἀνακοινωσὴν τὴν 15ην Ἰουλίου 2015 ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν Ἑλένην Γλύκατζη-Ἀρβελέρ διὰ τὰ ὅσα ἐσφαλμένως ὑπεστήριξε διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν:

«Στὴν ιστοσελίδα maga.gr δημοσιεύθηκε, στὶς 18.10.2012 συνέντευξις τῆς κ. Ἑλένης Γλύκατζη - Ἀρβελέρ, ἡ ὁποία πρόσφατα περιῆλθε σὲ γνῶσιν μας μὲσω παραπομπῆς ποὺ γίνεται ἐκ αὐτῇ στὴν ιστοσελίδα capital.gr τῆς 3.4.2015.

Στὴ συνέντευξις αὕτῃ ἡ κ. Ἀρβελέρ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὴθεν ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ 1/3 τῆς Ἑλλάδος σὲν περιουσίᾳ, ὅτι ἅπαντες πλῆρυνται ὅλους τοὺς φόρους καὶ ὅτι ὁ μακαρίστος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τῆς εἴπε ὅτι δὲ νὰ γίνει ποιεὶ τὸ Κτηματολόγιον, γιὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθεῖ διὰ τὰ "χαρτιά τὰ δικαιώματα", δηλαδὴ τὰ ἰδιοκτησιακὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας δὲν προκύπτουν ἀπὸ ἐγγράφα.

Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀναφέρουμε τὰ ἀκόλουθα:

1. Προφανὸς ἡ κ. Ἀρβελέρ ἔχει ὑπόψῃ τῆς τὴν περιουσιακὴ κατάστασι τῆς Ἐκκλησίας πρὶν τὸ 1835. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἔχει δώσει τὸ 96% τῆς περιουσίας τῆς, ὅπως κἀλλιστα μπορεί νὰ διαπιστώσῃ ἀπὸ τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους καὶ ἀν διὰβασῇ τὸ βιβλίo τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου "Ἐκκλη-

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀντιπάσσεται εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς

Ἐνὼ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανερχεταί τὸ ζήτημα, διὰ νὰ καταστή ἑργάσιμος ἡμέρα ἡ Κυριακὴ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐξέδωσεν ἀνακοινωσὴν διὰ τὴν ἀνεπιθύμητον τοῦ ἰοῦτον προβλήματος. Ὅπως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ agoritikoinima τῆς 17ης Ἰουλίου 2015:

«Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅλο καὶ πενσιότερο στὴν περικοπὴν ἐργάζονται τὴς Κυριακῆς καὶ τῆς ἀργίης, στερώντας ἑτοὶ ἀπὸ τοὺς ἐργαζόμενους τὸ δικαίωμα νὰ ἐκσυραστούν ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχουν προσωπικὴ ζωή, ποὺ εἶναι ὁ χρόνος τὸν ὅν ὅσα καὶ συνε-

200 Ἱ. Ναοὶ οἰκοδομοῦνται εἰς τὴν Μόσχαν

Τοιαύτην πίστιν καὶ ἀγαστὴν συνεργασίαν μεταξὺ Πολιτείας καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ προγραμματίζεται ἡ ἀνοικοδόμησις τῶσάν Ἱ. Ναῶν, μόνον εἰς τὴν Ρωσίαν δύναται νὰ ἀνευρεθῇ κανεὶς. Βεβαίως, ὑπάρχουν καὶ ἀντιδράσεις, ὅμως τὸ σημαντικὸν εἶναι ὅτι ἡ Ρωσία προχωρεῖ ἐμπρὸς προτάσσουσα τὴν Ὁρθόδοξίαν. Ὅπως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 17ης Ἰουλίου 2015:

«Ομοδικὴ προσευχὴ ἀπὸ Ρώσους εὐσεβεῖς πιστοὺς ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν κατασκευὴ ναοῦ στὸ πάρο Κτορφάνικα τῆς Βόρειας Μόσχας. Ὡστόσο, ἐξίσου πολλοὶ εἶναι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἐναντιώνονται στὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ παρεκκληρίου ὑποστηρίζοντας ὅτι κατὰ τέτοιο θὰ τοὺς ἀποστερήσῃ ἀπὸ ἕνα πνεύμαον πρσινοῦ καὶ ὅτι με τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία ὑφαρπάζει δημόσιους γαίεις. Στόχος τῆς Ἐκκλησίας, ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, εἶναι ἡ ἀνοικοδόμησις τουλάχιστον 200 ἱερῶν ναῶν σὲ ὁλόκληρὴν τὴ ρωσικὴ πρωτεύουσα. Ἐπὶ τοῦ πα-

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκ. Μελόνης προῆλθε εἰς Μητροπολίτην

Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως τῆς 9ης Ἰουλίου 2015:

«Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συνέλεξε τὰς ἐργασίας αὐτῆς κατὰ τὰς ἡμέρας Τετάρτην, θὺν τ.μ., ἐν Χάλκῃ, καὶ Πέμπτην, θὺν τ.μ., ἐν Φαναρίῳ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος. Κατ' αὐτάς, ἐξήρασαν ἀπαν-

Ἱ. Μητροπόλεις γρηγοροῦν καὶ προειδοποιοῦν τὸ ποίμνιον ἔναντι τῶν αἵρέσεων «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσι» καὶ ψευδο-«Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ»

Μετὰ τὸ πρόσφατον ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὸ προσηλυτιστικὸν σγῆδον τῆς αἵρέσεως «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις» με κοδικὸν ὄνομα «Ἰησοῦς Ναυὴ δ» κάποιες ἐκ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐκινήτο-ποιήθησαν πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν πιστῶν. Πρῶτῃ ἡ Ἱ. Μ. Ἐδέσσης ἐξέδωσε τὴν 11ην Ἰουλίου τὴν ἀκόλουθον ἀνακοινωσιν:

«Τὶς τελευταῖες ἡμέρες στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς περιοχῆς μας παρατηρεῖται μία ἐντονὴ προσηλυτιστικὴ δράσις με τὴν ἐπωνυμίᾳ «Κἀθε Στίπτι» ἀπὸ τὴν νεοπροτεσταντικὴν ὀργάνωσιν «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις», ἡ ὁποία ἰδρύθηκε στὸ τέλος τοῦ 20 αἰῶνα. Προκειμένου νὰ προσελκύσῃ νέους ὁπαδοὺς, ἡ ὁμάδα αὕτη διανέμει δωρεὰν τὴν Καينὴ Διαθήκην, διότι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ παρόμοιες πλάνες, οἱ ὁποῖες ἀπέτυχαν εὐτυχῶς νὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐκδώσει δελτίο τύπου γιὰ τὴν δράση αὕτη, σύμφωνα με τὸ ὁποῖο ἡ νεοπροτεσταντικὴ ὀργάνωσις «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις» ἔχει προγραμματίσει εὐρείας κλίμακας προσηλυτιστικὴ δραστηριότητα κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα 8-16 Ἰουλίου 2015 στοὺς Νομούς Κιλίκης, Πέλλας καὶ Ἡμαθίας, Αἰτῆς καὶ κίνηση, με πρόσχημα τὴν προσφορὰ τῆς Καينῆς Διαθήκης, διανέμει ποικίλο ὅλο προτεσταντικὸν χαρακτῆρα ἀσυμβίβαστο πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

Αὕτῃ ἡ ὀργάνωσις: α) Ἄν καὶ θέλει νὰ ἐμφανίστῃ φιλικὴ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον, θεωρεῖ τὴν Πίστιν μας ὡς «πνευματικὰ δεσμὰ αἰώνων», ὅπως ἔχει δηλώσει. Ὑποστηρίζει ἐπίσης, ὅτι τὴν πατριὰ μας ἐπικρατεῖ «πνευματικὸ σκοτάδι καὶ ἀπιστία». β) Ἄν καὶ ἐμφανίζει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τὰς κατὰ φωνὰς τῆς, δὲν δέχεται καμία Οἰκουμένην Σύνοδον τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Δ' Οἰκουμένην Σύνοδον. γ) Ἄν καὶ διατείνεται ὅτι δὲν ἔχει σχέση με αἵρέσεις, ἀπορρίπτει τὴν πρὶν τὴν ἁγίων εἰκόναν χρησιμοποιοῦντας ἰουδαϊκὰ καὶ μουσουλμανικά ἐπιτηρίσματα. Αὐτὸ κάνουν ὅλα τὰ προτεσταντικὰ μορφώματα καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ

Λακωνικότερα ὑπῆρξε ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Μ. Βεροίας τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Τὶς τελευταῖες ἡμέρες παρατηρήθηκε τὸ φαινόμενο τῆς διανομῆς Καينῆς Διαθήκῃς κατ' οἶκον ἀπὸ τὴν ἀνωστήν μέχρι τώρα στὴν περιοχὴ μας «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις». Σύμφωνα με τὴς υποδείξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ παρατάω Ἐνωσις ἀποτελεῖ «νεοπροτε-

Ψηφίσματα τῆς 22ας ἐτησίας Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Διακονοβουλευτικῆς Συνελεύσεως Ὁρθοδοξίας

Δύο ψηφίσματα ἐξέδωσε ἡ ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Διακονοβουλευτικῆς Συνελεύσεως Ὁρθοδόξιας κατὰ τὴν συνεδρίασίν τῆς εἰς τὴν Βιέννην ἀπὸ τὴν 25ην ὥς τὴν 29ην Ἰουνίου 2015. Εἰς τὸ πρῶτον ἀναφέρονται οἱ ἐπόμενες κινήσεις, οἱ ὁποῖες δὲ εἶναι κυρίως πολιτικὸν χαρακτῆρος καὶ διὰ κινητοποιήσεων ὅλους τοὺς διεθνεῖς ὁργανισμοὺς προκειμένου νὰ ἀσκηθῇ πίεσις με κάθε τρόπον, διὰ νὰ παύσων ἡ θαρβαρότητες τοῦ Τσολακικοῦ Κράτους. Συμφώνως πρὸς τὸ ψηφίσμα τῆς 27ης Ἰουνίου 2015:

«Ψήφισμα γιὰ τὴν προστασία τῶν Χριστιανῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν μειονοτήτων στὴ Μέση Ἀνατολή.

α. Ἀνησυχώντας σοβαρὰ με τὴν ταχύτητι καὶ δραματικὴ ἐπιδείνωσις τῆς ἀσφάλειας τῶν Χριστιανῶν καὶ ἄλλων ἔθνικων καὶ θρησκευτικῶν μειονοτήτων στὴ Μέση Ἀνατολή καὶ τὴν Κοινότητά τους (παρακάτω - «τὸν Κοινότητων»).

β. Παρακολουθώντας με ἀνησυχία τῆς βάρβαρες πρακτικῆς πρὸς τῆς Κοινότητες ἀπὸ τῆς τρομοκρατικῆς ὁργανώσεως, με ἐπιτεφαλὲς τὸ λεγόμενον Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS), ποὺ συνοιστὸν βάρβαρον ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας καὶ πράξεις γενοκτονίας,

γ. Θεωρώντας ὅτι ἡ παγκόσμια κοινότητα πρέπει ὅμως νὰ προβεῖ σὲ ἀπαράτητες καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐνέργειας προκειμένου νὰ προστατεύσει τῆς Κοινότητες, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν τους προσανατολισμοῦ,

Ἡ 22η ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Δ.Σ.Ο. ἀποφασίζει με τὸ παρόν νὰ:

1)Υιοθετήσῃ, ὡς δράσις ὕψιστης προτεραιότητος γιὰ τὴ Δ.Σ.Ο. τὸν στόχo νὰ ἐργαστῇ πρὸς τὴν ἀποτελεσματικὴ καὶ ἐπιτυχεῖσα προστασία ὅλων τῶν Χριστιανῶν στὴ Μέση Ἀνατολή ἀπὸ τῶν κινήσεων ἐγκλημάτων πτολέμων, ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας καὶ γενοκτονίεσ.

2) Ἀναθέσῃ στὸν Πρόεδρo τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τὸν Γενικὸ Γραμματέα, νὰ συστήσῃ ἄμεσα μία ἐιδικὴ ὁμάδα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἡ ὁποία νὰ ἐκπονήσῃ ἕνα σχεδίου δράσης καὶ ἐλέγχου γιὰ τὴν υλοποίησιν του με δλα τὰ κράτῃ, τὰ κοινοβούλια, τὸς διεθνεῖς καὶ περιφερειακοὺς ὁργανισμοὺς ποὺ θὰ μοιροῦσαν νὰ συμβάλουν στὴν ἀνάδειξις καὶ ἐπιτήρησιν τῶν στόχων προστασίας τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν κοινότητων τῆς περιοχῆς ἀπὸ θανάσιμo κίνδυνo καὶ τῆς διωξέως.

3) Ἐντεινέῃ τὴν συνεργασίαν γιὰ τὴν προστασία τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν κοινότητων τῆς περιοχῆς καὶ τὴν προώθησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνείδησης καὶ τῆς θρησκείας, ἰδίως, με τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη, τὴν Ευρωπαϊκὴ Ἐνωσις καὶ τὸ Συμβούλιo τῆς Εὐρώπης.

4) Ἀναθέσῃ στὸν Πρόεδρo τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τὸν Γενικὸ Γραμματέα τῆς Δ.Σ.Ο. νὰ κάνουν

σταντικὴ ὀργάνωσις». Ἐντούτοις τὸ βιβλίo τῆς Καينῆς Διαθήκῆς ποὺ μοιράζεται τυγχάνει ἐγκερκμένην ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκδόσι. Συνεπὸ θεωρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς κίνησις «ἐπουσιώσεως» καὶ «ἥσσονος σημείας». ε) Ἄν καὶ ἐκφράζει «σεβασμὸ καὶ ἀγάπην στὸν Ὁρθόδοξo κλήρο καὶ τὸν λαόν», ἀπορρίπτει ἀπόλυτα τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης καθὼς καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ αὐτὸν τὸν λόγο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμυπιάς συνιστᾷ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ βρίσκονται ἐκ ἐγγήρορ-σῃ. Ὅλα ὅσα μᾶς ἐμφανίζονται ὡς καινούρια τέτοιου ἐίδους προσηλυτιστικῆς προσπάθειες, τὰ γνωρίζουμε ῆδη σὲ ὅλο τὸ βάθος καὶ τῆς διαστάσεως τους. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκην τῆς προκρούστειας καὶ παραπληκτικῆς ἐρμηνείας τους. Εἶναι γεμάτῃ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ παρόμοιες πλάνες, οἱ ὁποῖες ἀπέτυχαν εὐτυχῶς νὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὶς Καινεῖς Διαθήκες (σὲ μετάφρασι) ποὺ διακινῶν, μπορούμε νὰ τῆς κρατήσουμε καὶ νὰ τῆς μελετήσουμε. Καλὸ δὲ μᾶς κάνει. Εἶναι ἄλλωστε ἐγκερκμένεες ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Ἄς ἀποφύγουμε ὅμως τὴν παιγδιὰ τῆς αἰρέσεως ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑστερόβουλήν καὶ προσχεδιασμένη δωρεά.

Ἄς μὴ ἐγχνάμε ποτέ, ἰδιαίτερα σὲ ἐποχὲς γενικευμένης κρίσεως, ὅπως ἡ σημερινή, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνόμῳ σὲν προβάτων, ἐσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.» (Μθ. 7,15) Δηλαδή: «Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας, ποὺ σὰς ἔρχονται τυμνεῖν σὲν πρόβατα, ἀπὸ μέσα τους ὅμως εἰναι λύκοι ὀρπακτικοί».

Λακωνικότερα ὑπῆρξε ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Μ. Βεροίας τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Τὶς τελευταῖες ἡμέρες παρατηρήθηκε τὸ φαινόμενο τῆς διανομῆς Καينῆς Διαθήκῆς κατ' οἶκον ἀπὸ τὴν ἀνωστήν μέχρι τώρα στὴν περιοχὴ μας «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις». Σύμφωνα με τὴς υποδείξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ παρατάω Ἐνωσις ἀποτελεῖ «νεοπροτε-

σταντικὴ ὀργάνωσις». Ἐντούτοις τὸ βιβλίo τῆς Καينῆς Διαθήκῆς ποὺ μοιράζεται τυγχάνει ἐγκερκμένην ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκδόσι. Συνεπὸ θεωρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς κίνησις «ἐπουσιώσεως» καὶ «ἥσσονος σημείας». ε) Ἄν καὶ ἐκφράζει «σεβασμὸ καὶ ἀγάπην στὸν Ὁρθόδοξo κλήρο καὶ τὸν λαόν», ἀπορρίπτει ἀπόλυτα τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης καθὼς καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ αὐτὸν τὸν λόγο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμυπιάς συνιστᾷ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ βρίσκονται ἐκ ἐγγήρορ-σῃ. Ὅλα ὅσα μᾶς ἐμφανίζονται ὡς καινούρια τέτοιου ἐίδους προσηλυτιστικῆς προσπάθειες, τὰ γνωρίζουμε ῆδη σὲ ὅλο τὸ βάθος καὶ τῆς διαστάσεως τους. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκην τῆς προκρούστειας καὶ παραπληκτικῆς ἐρμηνείας τους. Εἶναι γεμάτῃ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ παρόμοιες πλάνες, οἱ ὁποῖες ἀπέτυχαν εὐτυχῶς νὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὶς Καινεῖς Διαθήκες (σὲ μετάφρασι) ποὺ διακινῶν, μπορούμε νὰ τῆς κρατήσουμε καὶ νὰ τῆς μελετήσουμε. Καλὸ δὲ μᾶς κάνει. Εἶναι ἄλλωστε ἐγκερκμένεες ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Ἄς ἀποφύγουμε ὅμως τὴν παιγδιὰ τῆς αἰρέσεως ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑστερόβουλήν καὶ προσχεδιασμένη δωρεά.

Ἄς μὴ ἐγχνάμε ποτέ, ἰδιαίτερα σὲ ἐποχὲς γενικευμένης κρίσεως, ὅπως ἡ σημερινή, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνόμῳ σὲν προβάτων, ἐσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.» (Μθ. 7,15) Δηλαδή: «Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας, ποὺ σὰς ἔρχονται τυμνεῖν σὲν πρόβατα, ἀπὸ μέσα τους ὅμως εἰναι λύκοι ὀρπακτικοί».

Λακωνικότερα ὑπῆρξε ἡ ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Μ. Βεροίας τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Τὶς τελευταῖες ἡμέρες παρατηρήθηκε τὸ φαινόμενο τῆς διανομῆς Καينῆς Διαθήκῆς κατ' οἶκον ἀπὸ τὴν ἀνωστήν μέχρι τώρα στὴν περιοχὴ μας «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις». Σύμφωνα με τὴς υποδείξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ παρατάω Ἐνωσις ἀποτελεῖ «νεοπροτεσταντικὴ ὀργάνωσις». Ἐντούτοις τὸ βιβλίo τῆς Καينῆς Διαθήκῆς ποὺ μοιράζεται τυγχάνει ἐγκερκμένην ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκδόσι. Συνεπὸ θεωρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς κίνησις «ἐπουσιώσεως» καὶ «ἥσσονος σημείας». ε) Ἄν καὶ ἐκφράζει «σεβασμὸ καὶ ἀγάπην στὸν Ὁρθόδοξo κλήρο καὶ τὸν λαόν», ἀπορρίπτει ἀπόλυτα τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης καθὼς καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ αὐτὸν τὸν λόγο ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμυπιάς συνιστᾷ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ βρίσκονται ἐκ ἐγγήρορ-σῃ. Ὅλα ὅσα μᾶς ἐμφανίζονται ὡς καινούρια τέτοιου ἐίδους προσηλυτιστικῆς προσπάθειες, τὰ γνωρίζουμε ῆδη σὲ ὅλο τὸ βάθος καὶ τῆς διαστάσεως τους. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκην τῆς προκρούστειας καὶ παραπληκτικῆς ἐρμηνείας τους. Εἶναι γεμάτῃ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ παρόμοιες πλάνες, οἱ ὁποῖες ἀπέτυχαν εὐτυχῶς νὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὶς Καινεῖς Διαθήκες (σὲ μετάφρασι) ποὺ διακινῶν, μπορούμε νὰ τῆς κρατήσουμε καὶ νὰ τῆς μελετήσουμε. Καλὸ δὲ μᾶς κάνει. Εἶναι ἄλλωστε ἐγκερκμένεες ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Ἄς ἀποφύγουμε ὅμως τὴν παιγδιὰ τῆς αἰρέσεως ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑστερόβουλήν καὶ προσχεδιασμένη δωρεά.

Ἄς μὴ ἐγχνάμε ποτέ, ἰδιαίτερα σὲ ἐποχὲς γενικευμένης κρίσεως, ὅπως ἡ σημερινή, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνόμῳ σὲν προβάτων, ἐσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.» (Μθ. 7,15) Δηλαδή: «Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας, ποὺ σὰς ἔρχονται τυμνεῖν σὲν πρόβατα, ἀπὸ μέσα τους ὅμως εἰναι λύκοι ὀρπακτικοί».

Ἡ ἐπισημάνσεως ἐν προκειμένῳ

Νεώτερα σχετικά με τοὺς ἀπαχθέντας Μητροπολίτας εἰς Συρίαν

Πρὸ δύο ἐτῶν, τὴν 22αν Ἀπριλίου 2013, ἀπῆλθον ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Παῦλος καὶ ὁ Συρορθόδοξος κ. Ἰωάννης. Αἱ πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἐδολοφονήθησαν ἀπὸ τοὺς ἰσλαμιστάς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνευρεθῇ κάποια ἐκ τῶν σορῶν των. Αἱ νέα ἐξελεύσεις ἀφοροῦν εἰς ὑπόπτευς καὶ εἰς τὸ δολοφονικὸν ὄργανον. Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» τῆς 16ης Ἰουλίου 2015:

«Ἐχουν περάσει περισσότερα ἀπὸ δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπαγωγή τοῦ Μητροπολίτη Χαλεπίου Παύλου καὶ τοῦ Συρορθόδοξου Μητροπολίτη Ἰωάννη, στὴ Συρία, καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ διαθετόναι οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς δείχνουν πὼς ἴσως νὰ δολοφονήθηκαν ἀπὸ Ταστασένους τρομοκράτες. Ὁ Μαγκνέβι Ἀμντουραχμάνοβ καὶ ὁ Ἀχμὰτ Ραμαζάνοφ ἔχουν συλληφθεῖ πέρασι τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς καὶ καταδικάστηκαν γιὰ τρομοκρατικὴ δράση στὴ Συρία ἐναντίον τοῦ καθεστώτος τοῦ Ἀσαντ. Στὴν ἐπιθυμηγορία τοῦ δικαστηρίου γίνεται ἀναφορὰ στὴ δράση τους ἀνάμεσα σὲ πολλὰς τρομοκρατικῆς ἐνέργειες καὶ γίνεται ἀνα-

Ἄγνωστοι ἔσχισαν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, ἀλλὰ ἄφησαν ἄθικτον τὴν Βυζαντινὴν

Μυστήριον καλύπτει τὰ κίνητρα τῶν ἀγνώστων δραστῶν εἰς τὴν Λάρισα, οἱ ὁποῖοι ἐσεβάσθησαν τὴν Βυζαντινὴν σημαίαν, ὅχι δὲ τὴν «τὴν Ἑλληνικὴν. Βεβαίως, χαρὸς δέδοται διότι τὸ Βυζαντινὸν σύμβολον παρέμεινε ὀρθῶν καὶ ἀνεγέρχεται, ὥστόσο καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία δὲν ὑπολείπεται τιμῆς, καθὼς μάλιστα φέρει τὸν Τίμιον Σταυρόν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία Λάρισας» τῆς 15ης Ἰουλίου 2015: